Do anh Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Kho Sách Xưa Quán Ven Đường (Từ microfilm Thư Viện Đại học Cornell)

Họp báo quan trọng CỦA T. T. ĐỖ-MẬU

NHIỀU NHỰT BÁO BỊ ĐÓNG CỬA

NĂM THỨ TƯ ☆ SỐ 443 GIÁ 2đ. THỨ SÁU 17-1-1964

THỜI LUẬN

THÔNG-TIN BÌNH-LUẬN và KIẾN-THIẾT

Chủ nhiệm kiêm Chủ bút NGHIÊM-XUÂN-THIỆN | TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ: 29, Tự-Đức, SAIGON Giây nói: 20.678 | Tổng thư Ký: NGUYỄN-TỪ-BÍCH

Khánh thành hệ thống thủy điện Đa-Nhim

ĐIỆN ĐA-NHIM

ĐÃ ĐƯA VỀ NHÀ MÁY THỦ-ĐỨC

BỘT ĐẦU CHƯƠNG-TRÌNH ĐA-NHIM HOÀN THÀNH 3 THÁNG SỚM HƠN THỜI HẠN DỰ TRÙ.

● CÔNG-XUẤT CỦA NHÀ MÁY SÔNG PHA LÀ 80.000 KW.

SAIGON (VTX) 1-1-1.— « Lễ khánh thành hệ thống thủy điện Danhim hôm nay đánh dấu một giai-đoạn quan trọng trong công cuộc phát triển nền kinh tế quốc gia và khuyến điểm lớn lao của kinh tế Việt Nam tới nay là sự thiếu kém của hệ thống điện lực ».

Trên đây là lời tuyên bố của Thủ Tướng Nguyễn ngọc Thơ nhân dịp dự lễ khánh thành đợt 1 hệ thống thủy điện Danhim sáng nay tại Sông Pha và Đơn Dương do Trung tướng Dương văn Minh, Chủ tịch Hội đồng Quân nhân Cách mạng chủ tọa.

Lễ khánh thành nhà máy phát điện Sông-Pha

Lễ khánh thành nhà máy phát điện tại Sông Pha đã được cử hành rất long trọng giữa chốn rừng núi và gần đèo Ngọan Mục và đồng bằng Phan Rang.

Người ta nhận thấy có sự hiện diện của nhiều Tướng lãnh thuộc Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng

THỦ-TƯỚNG

Ng. Ngọc-Thơ

ĐƯỢC ÂN THƯỞNG ĐỆ NHỊ ĐẲNG BẢO-QUỐC HUÂN-CHƯƠNG

Thủ Tướng Dương Văn Minh đã ân thưởng Đệ Nhị Đẳng Bảo Quốc Huân Chương cho Thủ Tướng Nguyễn Ngọc Thơ (phi cơ khi ông còn làm Đại sứ Việt-Nam tại Nhật), Đệ Tứ Đẳng Bảo Quốc Huân Chương cho ông Vũ

xem tiếp 2 trang 4

HÌNH TRÊN: Trung Tướng DƯƠNG-VĂN-MINH và Thủ Tướng NGUYỄN-NGỌC-THƠ đi thăm nhà máy điện Đa-Nhim.
HÌNH DƯỚI: Từ trái sang phải: Đặc sứ Nhật Bản ông DƯƠNG-KÍCH-NHƯỜNG Giám-đốc ĐA-NHIM, ông Tổng Trưởng Công Chánh và Thủ Tướng Chánh Phủ đang nhân nút điện khánh thành nhà máy.

THIẾU TƯỚNG ĐỖ MẬU TUYÊN BỐ:

« Chánh sách của chánh phủ là triệt để tôn trọng tự do, nhứt là tự do ngôn luận, miễn đừng xử dụng quyền ấy để đi ngược lại quyền lợi tối cao của dân tộc ».

SAIGON.— Hồi 9 giờ sáng ngày thứ năm 16-1-64, Thiếu tướng Đỗ Mậu Tân Tổng Trưởng Bộ Thông Tin có mở một cuộc họp báo quan trọng tại Tòa Đô Chánh Saigon.

Ông Tổng Trưởng tuyên bố

Sau đây là những đoạn quan trọng nhất trong lời tuyên bố của Thiếu tướng Đỗ Mậu.

Việc bổ nhiệm Ủy Viên Chính-Trị của Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng vào chức vụ Tổng Trưởng Thông Tin tự nó đã nói lên mối quan tâm đặc biệt của Hội Đồng và Chính Phủ vào ngành này, nhất là trong tình thế hiện tại, khi mà cuộc chiến tranh toàn diện của nhân dân ta đang đi vào một giai đoạn quyết liệt, có thể định đoạt sự tồn vong của đất nước. Công tác thông tin phải theo kịp đà tiến triển của cuộc chiến đấu và vì thế, trở nên vô cùng phức tạp, tế nhị. Nhận lãnh trọng trách điều khiển ngành này quả là một sự hy sinh lớn lao đối với tôi, nhưng tôi sẽ không từ chối một nỗ lực nào, không lùi bước trước một khó khăn nào, nếu tôi cả cố gắng của tôi có thể góp một phần, dù rất nhỏ mọn, vào chiến thắng cuối cùng.

Đài phát thanh không dùng suy tôn cá nhân

Sau khi trình bày nhiệm vụ của

xem tiếp 1 trang 4

6 TIÊU CHUẨN HÀNH-ĐỘNG CỦA BÁO CHÍ

Trong cuộc họp báo, Thiếu Tướng Đỗ Mậu, Tổng trưởng Thông tin có vạch rõ sáu tiêu chuẩn hành động của báo chí như sau:

1.— Không đề cao Cộng sản và Trung-lập.
2.— Không xâm phạm an ninh Quốc phòng, không làm mất tinh thần quân sĩ.
3.— Không chia rẽ tôn giáo, không chia rẽ hàng ngũ quốc gia.
4.— Không phao tin thất thiệt làm nguy hại nền kinh tế quốc gia.
5.— Không xuyên tạc và không cá nhân.
6.— Không cổ vũ phong trào khiêu dâm truy lạc.

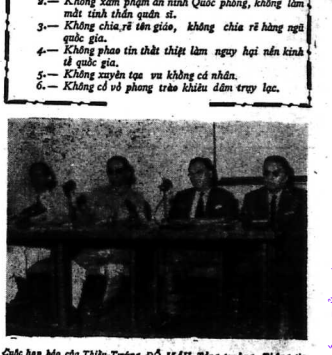

Cuộc họp báo của Thiếu-Tướng ĐỖ-MẬU Tổng-trưởng Thông-tin Từ trái qua phải: Đại tá NGUYỄN-VĂN-AN, Thiếu tướng ĐỖ-MẬU, ông NGUYỄN-VĂN-HUẤN và ông NGUYỄN-HỮU-LƯƠNG

ĐỒNG BẠC VIỆT-NAM BỊ PHÁ GIÁ?

● MỘT CHUYÊN VIÊN CỦA NGÂN HÀNG QUỐC GIA QUẢ QUYẾT: « KHÔNG ».

SAIGON.— Trong cuộc họp báo sáng 16-1-64 của Thiếu tướng Đỗ Mậu, Tổng trưởng Thông tin, đây là một câu hỏi của báo chí, một chuyên viên của Ngân Hàng quốc gia quả quyết rằng không có vấn đề đồng loại bị phá giá như tin đồn ở bên ngoài.

Chuyên viên đó đã đưa ra 5 lý do để dẫn chứng cho việc Chính phủ không hề nghĩ tới việc phá giá đồng bạc Việt Nam. 5 Lý do đó là:

1— Số dự trữ ngoại tệ và vàng của chúng ta rất dồi dào. Tỷ lệ dự trữ được áp dụng tại các quốc gia khác thường lên tới 33%. Chúng ta có một số dự trữ bao đảm tới 35,36 hay 37 phần 100.

2.— Số ngoại tệ dự trữ đã nhập càng rất dồi dào vì thế dùng cho 8 tháng thay vì 4 tháng tại nhiều quốc gia khác trên thế giới.

xem tiếp 5 trang 4

LỄ BÀN GIAO TẠI

Ngân hàng Q.G.

SAIGON (VTX).— Sáng 16-1, khi 8 giờ 30, ông Nguyễn ngọc Thơ Thủ tướng Chánh Phủ Lâm thời, đã chủ tọa lễ bàn giao Ngân hàng Quốc Gia giữa hai ông cựu và tân Thống Đốc là ông Dương tấn Tài và ông Nguyễn xuân Oánh, trước sự hiện diện của ông Lưu văn Tính, Bộ Trưởng Tài chánh, ông Âu trường Thanh, bộ trưởng Kinh tế, nhiều Ngoại khách, các nhân viên cao cấp Ngân hàng Quốc gia và đại diện báo chí Thủ đô.

BỘ THÔNG TIN CẢNH CÁO 4 NHẬT BÁO

ĐÓNG CỬA VĨNH VIỄN 5 nhựt báo

SAIGON — ĐIỆN BÁO — DÂN TỘC ĐI VÀ SỐNG — SỐNG

■ ĐÌNH BẢN TRONG THỜI HẠN 1 THÁNG 4 NHỰT BÁO: HÀNH ĐỘNG, XÂY DỰNG, CHUÔNG MAI, DÂN QUYỀN.

Sau khi Thiếu Tướng Tân Tổng Trưởng Bộ Thông Tin đọc xong bản tuyên bố, đại diện các báo cả đặt ra các câu hỏi như sau:

Đến bao giờ được phát hành tự do?

Ông Tổng Trưởng T.T trả lời: — Mặt thông nếu sẽ giải quyết xong vấn đề phát hành tự do.

Tuy nhiên, Ông Tổng Trưởng Thông tin lo ngại rằng báo chí thành khó để phát hành hiện hữu, sẽ rơi vào chế độ cấp riêng.

Báo nào sẽ bị đóng cửa và bị truy tố ra tòa?

Đáp lại câu hỏi trên Thiếu Tướng Tân tổng trưởng Thông tin nói:

Chiều nay sẽ cho biết. Sẽ đưa ra tòa 1 tờ.

xem tiếp 4 trang 4

XÃ-LUẬN

CHÁNH-TRỊ CÓ MỤC-ĐÍCH GÌ?

Hai chữ « Chánh-trị » bao hàm một ý-nghĩa rất rộng rãi vì vậy mà chúng ta có nhiều quan-niệm rất khác nhau về « chánh-trị ».

Nhưng nếu phân tích những quan-điểm về chánh-trị, chúng ta có thể nhận-định được hai loại chính:

1) Quan-điểm thứ nhất cho là chánh-trị là một « cầu thang danh vọng ». Theo quan-điểm này, thì chánh-trị là một cuộc vận-động những nơi có quyền thế để được những ơn huệ ưu-tiên. Vì vậy chúng ta đã thấy nhiều người đổ số nhau gia nhập các đảng của chánh-quyền, hay do chánh-quyền tạo nên, để được nhiều lợi lộc hay hư-danh.

Làm chánh-trị theo quan-niệm này, là phụng-sự quyền-lợi cá nhân, không khác gì việc buôn bán, thương mại. Làm chánh-trị như vậy, có thể gọi là « buôn chánh-trị ».

Bởi chỉ phụng-sự quyền lợi cá-nhân, nên nhiều đảng gọi là Quốc-Gia, thường hay có sự chia rẽ, xung đột.

Và cũng bởi chỉ phụng-sự quyền-lợi cá-nhân, nên mới có sự ghen tuông đố-kỵ, phá phách lẫn nhau. Do đó, những người làm chánh-trị theo quan-điểm này thường để hết tâm trí vào việc suy-nghĩ những mưu-thâm chước quỷ để hãm hại lẫn nhau, để đặt đều nói xấu nhau. Vì vậy mới nảy ra một quan-niệm tai hại cho rằng chánh-trị là lường gạt, phản-phúc, xảo trá, thủ đoạn... Và hai chữ thủ-đoạn đã được lạm dụng để che đậy tất cả những hành-động xấu xa, đáng ghét, đáng khinh,

2) Ngoài quan-niệm nói trên, mọi thay còn có một quan-niệm khác chánh đáng hơn. Theo quan-niệm này, làm chánh trị không phải là phụng-sự cá-nhân, mà là phụng-sự quyền lợi của dân-tộc, của đồng bào, của đất-chúng. Những người làm chánh-trị với quan-niệm này, lúc nào cũng nghĩ đến nhiệm-vụ của mình. Khi là người lãnh thì họ hết sức bảo vệ cho dân. khi là công-chức, thì họ tận tâm với việc làm, và tìm đủ mọi cách giúp đỡ đồng-bào, khi đồng-bào cần đến họ. Khi có nhiều kinh-nghiệm và có học vấn cao, họ tìm xem nên tổ-chức chánh-chánh, kinh-tế, xã-hội thế nào để mang lại cho dân chúng sự công bằng, an-ninh và thịnh-vượng.

Bởi theo đuổi những mục-đích chung, làm lợi cho dân cho nước, nên những người có quan-niệm này đã nêu cao lên một lý-tưởng. Và do lý-tưởng ấy đã có thể đoàn-kết được với nhau, mặc dầu trong sự giao-dịch hàng ngày, không sao tránh khỏi những sự va chạm, có khi lâm thương tổn lòng tự ái của cá nhân.

Khi đã lấy quyền lợi của Quốc Gia, Dân tộc làm mục-đích cho hành-động thì quyền-lợi riêng, lòng tự-ái trở nên những điều nhỏ mọn, không đáng kể. Và cũng không đáng kể những sự khó khăn, nguy-hiểm thường gặp trên con đường nghĩa vụ. Cũng vì thế mà chúng ta thường thấy có người không ngại gian-lao, khổ cực, có người dám hy-sinh tánh mạng, hạnh-phúc, khi việc làm đòi hỏi những sự hy-sinh ấy.

Một Quốc-Gia thịnh hay suy, còn hay mất là ở chỗ những người làm chánh-trị theo quan-niệm thứ hai này có nhiều hay ít. Và đến chúng cũng chỉ lưu bề những người này thôi.

THỜI LUẬN

HỌA-KỲ NHƯỢNG BỘ PANAMA?

■ CHẤP NHẬN THƯƠNG THUYẾT VỚI PANAMA VỀ VẤN ĐỀ DUYỆT LẠI HIỆP ƯỚC LIÊN QUAN TỚI KINH ĐÀO.

HOA-THỊNH-ĐỐN (AFP) 15-1.— Hôm thứ tư, Hoa Kỳ nhận thương thuyết với Panama về các vấn đề bất hòa giữa hai nước 30 ngày sau khi Panama tái lập bang giao với Hoa thịnh Đốn.

Tin trên do ủy ban của tổ chức các quốc gia Mỹ châu (OEA) loan báo.

Ủy ban này đã được chỉ định

xem tiếp 8 trang 4

Khám phá thêm 1 tổ chức kinh tài họ Ngô

Thương gia THÁI-NGUYÊN-HIỆP LÀM KINH TÀI BỊ BẮT

■ THIẾU TÁ NGUYỄN V. BÌNH CỰU TỈNH TRƯỞNG CHƯƠNG THIỆN, BỊ ĐỒNG BÀO CỦ CHỈ TỐ CÁO

CHOLON.— Tiếp hành cuộc điều tra, tìm hiểu, những kẻ trước đây đã được vợ Nhu đưa tiền để tổ chức bạn kinh tài trong nước và những kẻ đã đựa thế lực của Ngô triều để làm giàu phi pháp, chiều 15-1, cơ quan an ninh Đô thành, đã bắt một thương gia tên tuổi, một tay giàu có lớn ở đường Khổng Tử, tên Thái nguyên Hiệp, tự Thái Nguyên, chủ một nhà xuất nhập cảng.

Theo nguồn tin thông thạo, thì ông chủ tiệm Thái Nguyên, đã được vợ Nhu tin cẩn giao cho số bạc khá lớn để mở nhà xuất nhập cảng. Ông Thái hiệp Nguyên bị cầu lưu.

Đồng bào tố cáo...

HẬU NGHĨA (N.G.).— Thiếu tá Nguyễn văn Bình cựu Tỉnh trưởng Chương Thiện (Vị Thanh) đã bị 53

xem tiếp 9 trang 4

TÔI BỊ BẮT CÓC

(Tiếp theo)

Bài của NGHIÊM-XUÂN-THIỆN

Ở trên vỉa hè hai bên đường Bà Huyện Thanh Quan, họ cũng đặt phên gỗ (chắn mất lối đi, chỉ trở hẹn vừa bề xét với trường Gia Long, tuy họ có đặt phên gỗ, nhưng họ còn chừa lại một lối đi nhỏ. Cạnh lối đi ấy có độ vài người mặc thường phục chắc là Công An và Mật vụ đứng gác.

Tôi thản nhiên, mạnh bước tiến qua lối đi ấy, vì lẽ như không để ý đến bọn người canh gác này. Không hiểu họ thấy tôi mạnh bước tiến trước mặt họ, thì họ lầm tưởng tôi là một công chức nào, hay họ có ý ngờ đi, để xem tôi làm gì ở chỗ, kết quả là tôi vào được chỗ mà không bị cản trở gì cả.

Vào đến trong chùa, tôi thấy các vị tăng ni (nhiều tăng hơn ni, vì các ni cô ở chùa Từ nghiêm đến trước thì hết) Thượng tọa Quảng Đức đã bị cảnh sát chiến đấu đánh dập và ngăn cản không cho vào chùa và cả rất nhiều ni cô bị thương) đương tụng kinh làm lễ nhập liệm cho Thượng tọa Quảng Đức.

Tôi đứng trước bàn thờ Phật, và lính cứu của Thượng tọa Quảng Đức, chắp tay niệm Phật, và mặc dầu tôi cố gắng trấn tĩnh và nén lòng xúc động, tôi không thể cầm được nước mắt, sót thương vị Thượng tọa đã hy sinh cao cả cho đạo Phật và Quốc Gia. Trong hai tiếng đồng hồ, đứng trước Phật đài và linh cữu Thượng tọa Quảng Đức tôi thấm thía thương tiếc một vị thánh tu dưới con mắt bàn học của bọn Công an, Mật vụ.

Vì không được biết chắc ngày nào hòa táng Ngài, nên quan tài của Thượng tọa Quảng Đức làm

(Xem tiếp trang 2)

VỪA KỲ GIAO KÈO XONG LẠI MẤT TÍCH

Kép MINH-ĐỨC bị bắt cóc?

« Có kẻ lạ mặt lái Jeep đến bắt Minh-Đức đem đi? »

ĐÔ-THÀNH.— Nghệ sĩ Minh Đức tên thật là Trần văn Keo 22

xem tiếp 7 trang 4

VỤ ÁN « THỜI LUẬN »

« Bức thư gởi cho ông Nghị của tôi » đã nói những gì?

LỜI NÓI ĐẦU CỦA NGHIÊM-XUÂN-THIỆN (TIẾP THEO)

Những thưa Ông Nghị.

Hiến pháp của các ông có khoản 98 cho phép Tàng Thông tạm đình chỉ các tự do, và không cho Quốc Hội có quyền chất vấn nhân viên chánh phủ.

Còn viện dẫu phiếu đân chủ của các ông?

Ít nhất thì cũng kém cả cuộc đầu phiếu của các hội đồng Đô-thành,

xem tiếp 6 trang 4

— Xin quý vị đồng viện ngồi cho nghiêm chỉnh
— Khốn nỗi cho vướng chút dưới quá khứ

DƯỢC NÂNG LÊN HÀNG

Đại Sứ Quán

SAIGÒN (VTX) 16-1.— Chính Phủ Việt Nam Cộng Hòa và Chính Phủ Bỉ đã quyết định nâng các Tòa Đặc sứ Việt Nam và Bỉ ở Bruxelles và Sài gòn lên hàng Đại sứ quán.

Bộ Ngoại giao cho biết rằng ông Julien Van Caloen de Basseghem vừa được Chính Phủ Bỉ cử giữ chức Đại sứ đầu tiên ở Việt Nam cộng hòa.

BỐ CHỐN BỐN PHƯƠNG

BỌN HẦU LOAN BÁN NƯỚC ÂM MƯU GÌ ĐÂY?

Những ai đã đọc truyện Nhị-độ Mai đều phải buồn cười khi thấy Tể-Tướng Lư-Kỳ được Hoàng-Tung suy tôn là nghĩa phụ, tuy rằng về phương diện tuổi tác, hai người không hơn kém nhau bao nhiêu.

Để diễu-cợt sự ninh-bợ quá trơ trẽn của Hoàng Tung Mai bá-Cao đã phải thốt ra:

Ông rằng: Thực cũng khéo là
Thế mà nghĩa phụ, thế mà ân nhi
Sống lâu thấy lắm truyện kỳ
Sao xưa nay vẫn không nghe tiếng đồn

Mới hay vương khí trướng-mãn
Năm lên sáu tuổi sanh con đầu lòng.
Lên 6 tuổi sinh con đầu lòng, không buồn cười bằng trong thời buổi vừa qua, chúng ta đã thấy biết bao nhiêu vị đại nhân, mặt to tai lớn đầu râu tóc bạc khom lưng uốn gối, xưng con, xưng cái với hộ Ngô, với Trần-Lệ-Xuân, có khi cả với Ngô-đình-Lệ-Thủy.

Hạng Hoàng-Tung ở thời đại vừa qua, đáng đăng chín năm trường, đã tính tới nấy nhỏ không biết bao nhiêu mà kể. Hàng ngũ ngựa đầu mã điền ở trước « đan trì » cũng như bọn đầu trâu mặt ngựa khác ở mọi tầng lớp trong xã hội, đã làm cho chúng ta buồn cho tương lai của đất nước không phải là ít.

Biên tiết, có tới bao nhiêu thực sĩ quên cả liêm sỉ, bỏ tổ tiên ông cha, chạy theo danh lợi để mang chiếm giữ

(Xem tiếp trang 4)

Từ Nhà kho Quán Ven Đường (chủ quản Huỳnh Chiếu Đẳng)

TIỂU TUYỆN VŨ-TẮC-THIÊN

KIM-OANH *dịch*

3. — Sau khi Đường Cao Tôn băng hà, Vũ thị lớn lên, đọc đoán, trước cần lấy danh nghĩa thái hậu ra nắm thính chính, sau lại đổi gọi hiện ngữ Hoàng-đế, sung là Chu triều, chính thức lên ngôi Hoàng-đế.

Các cựu biền triều nhà Đường, thấy thị lâm quyền đắc phân cố, bèn họ luận luận đã kích chính sách của Vũ Hậu, mục đích lật đổ quyền thống trị của thị.

Có một năm, trước tiết lập xuân hai hôm, một nhân thức phe chống đối Vũ hậu, âm mưu hại thị, họ mời thị nhân tiết lập xuân ra vườn thượng uyển thưởng hoa.

Vũ thị đã đoán biết âm mưu của họ, sáng hôm sau ra ngự triều, thị viết vui vẻ bình tính cầm bút để mở bài thơ, ra lịnh cho hoa.

Thơ rằng :

Mình chiều du thượng uyển,
Hồn tốc bảo xuân tri.
Hoa tu liên đa phát,
Mạc đái hiểu phong suy.

Tạm dịch :

Sáng mai chơi thượng uyển,
Cấp tốc bảo xuân vương.
Đêm nay hoa nở hết,
Đừng đợi gió mai sang.

Bài thơ nếp nói rõ lủ hoa trong vườn thượng uyển cần ra nở, ý muốn vạch rõ âm mưu của phe chống đối, khiến hỏ không dám hạ động Vũ hậu lại sợ ra mặt ý mới : Thị sai con gái là Thái Bình công chúa, đem nhiều người vào vườn, đốt hóa lò và tưới nước nóng ở gốc cây, tự tao ra bầng không khí ấm áp, khiến cho những hoàng hoa còn hàm tiếu, nội trong đêm ấy, đều nở tung ra. Hôm sau Vũ thị ra chơi thượng uyển, mừng, nói với mọi người rằng :

— *Trẫm hoa đã biết tuân lịnh.*

Điều này làm cho nhóm chống đối kinh sợ, hoang mang, cho là Vũ thị có thể đoạt được quyền tạo hóa. Vì thế, những âm mưu chống Vũ thị, tự nhiên phát dậy bỏ.

Vũ thị tính cờ phát minh ra phương pháp thức hoa nở sớm. Tin dậy truyền đi, khắp nơi. Về sau, người ta gọi những cây hoa phải đứng sớm nảy cây là cây hoa chống nở, là Đường hoa.

— Ý nói do Đường triều phát minh ra.

cử lấy bề ngoài mà xét thì chính sách cai trị của thị đã tương đương vững chắc. Những phe đối lập ngày xưa, đã bị thị tiêu diệt hết, mà trên phương diện chính trị của thị, cũng đã xây ra bao nhiêu biến đổi. So sánh với thời kỳ mới chấp chính, thì rõ ràng thị là một người rất nhân tự, những lũ nghịch chí, đều được thị thu thúy.

Nhưng, về sau Vũ hậu đau yếu luôn, không mấy khi ra ngự triều. Vợp mà mất lần ra triều, thị vẫn cố làm cho sắc mặt tươi tỉnh, tính thần hoạt bát, phấn chấn.

Chính giữa thời kỳ đó, phe âm mưu lật đổ thị lại xuất hiện, lần nầy thì họ thành công. Bọn thừa tướng Trương Đình Nguyên, tất cả hai mươi nhân người, gây ra cuộc binh biến ở cửa Huyền Vũ, ứng hộ Thái tử lên nối ngôi. Trong đêm ấy, Thái tử và người cầm đầu cuộc đảo chính, sắn vào nội cung, ép Vũ thị phải nhường ngôi. Lúc ấy Thái tử mới trăng rằ lại đưng nhan bà mẹ, giả mưu cần cầi, bèn lớn tiếng chỉ trích Vũ hậu, khăng khăng xin cả gì nữa.

Do đó, Vũ tắc Thiên vô cùng cảm khái, khi con trai ra khỏi cung, thị mới nói với bọn thị nữ hầu cận rằng :

— *Đứa bé cố tử đó, thời phụ đưng thật quá đừng đầu. Nếu ta không đề cho mọi người thấy rõ cái bản tính cần cầi suy yếu của ta, thì bọn chúng đầu đám cần rắn đến thế ! Thôi thế là hết ! chúng đã trăng rằ ta rồi, chắc chúng cho là ta sắp chết, chúng không sợ ta nữa !*

Từ đêm xảy ra cuộc chính biến ấy, Vũ hậu bị mất ngôi. Tuy nhiên thị không hề tỏ vẻ đau xót vì mất ngôi tức là quyền xưa, trái lại thị lại, thị cảm hận là đã đề cho mọi người trông thấy cái dung nhan tiều tụy của nữ chúa thị. Ấy mới thực là nhọ vẻ bên trong, mà-ngụy vẻ bên khinh vậy.

NHẮC NHỞ

Từ độ mình quen nhau
Cây xum xuê đã lớn
Nắng xuân nồng lửa bén
Sông xuân nước đượm mầu

Từ độ mình thân nhau
Đồng đồng nhân chy
Cái quan vàng hoa nở
Ngày theo ngày qua mau

Từ độ mình yêu nhau
Bướm bay dẫy ngỏ lá
Nhạc ngày lồng xôn lạ
Hương ngát mùi hương cau.

Từ độ mình xa nhau
Trăng du buồn cô đơ
Quông tơ nhiều nghiêng đỏ
Trời mưa... trời mưa mau

Giờ sao tim thấy nữa
Dáng ngọc với mỗi hồng
Giờ sao tim thấy nữa
Tiếng huyền rơi mênh mông

Ngày năm xưa vui vẻ
Tà mặt trời lao dao
Ngày năm xưa bão nổi
Em đợt bên sóng nào.

Lâu hoa giờ đã khép
Hồng nhan bẽn thôi sang
Tình thư đành lỡ chép
Nát tan phiền mộng vàng.

Ngày năm xưa vui vẻ
Lệ trăng nhồng sóng bể
Ngày năm xưa bão nổi
Ta mất rồi (cô-đô)

Saigon 1963

NGUYỄN-NGỌC-THANH

Lieu trai chí dị

(TIẾP THEO TRANG 3)

cửa Huyền Vũ, ứng hộ Thái tử lên nối ngôi. Trong đêm ấy, Thái tử và người cầm đầu cuộc đảo chính, sắn vào nội cung, ép Vũ thị phải nhường ngôi. Lúc ấy Thái tử mới trăng rằ lại đưng nhan bà mẹ, giả mưu cần cầi, bèn lớn tiếng chỉ trích Vũ hậu, khăng khăng xin cả gì nữa.

Do đó, Vũ tắc Thiên vô cùng cảm khái, khi con trai ra khỏi cung, thị mới nói với bọn thị nữ hầu cận rằng :

— *Đứa bé cố tử đó, thời phụ đưng thật quá đừng đầu. Nếu ta không đề cho mọi người thấy rõ cái bản tính cần cầi suy yếu của ta, thì bọn chúng đầu đám cần rắn đến thế ! Thôi thế là hết ! chúng đã trăng rằ ta rồi, chắc chúng cho là ta sắp chết, chúng không sợ ta nữa !*

Từ đêm xảy ra cuộc chính biến ấy, Vũ hậu bị mất ngôi. Tuy nhiên thị không hề tỏ vẻ đau xót vì mất ngôi tức là quyền xưa, trái lại thị lại, thị cảm hận là đã đề cho mọi người trông thấy cái dung nhan tiều tụy của nữ chúa thị. Ấy mới thực là nhọ vẻ bên trong, mà-ngụy vẻ bên khinh vậy.

Rồi gọi mấy người kia sai khóa tay Thị lại, để mở ra xem quả tim của con ác phụ này thế nào. Thị lay van xin tha, vì kêu rằng đã biết tội. Đương lúc lấy dao nghe của giỏa cổ tiếng mở ra đồng vào, rồi có tiếng nói :

— Đương vạn Thạch đã về đây, nếu có biết hối, thời hãy tạm tha cái mạng thừa đó nó.!

Đoạn rồi phàn tán đi hết, Một lát, vạn Thạch vào thấy vợ cột trên bị trói, trên ngực bị mấy vết dao rạch ngang dọc, không đến xuống, bèn chỉ dây trói ra, rồi hỏi thăm, khi biết đã chuyện xảy ra trong bung ngờ là Mã. Hôm sau kẻ chuyện cho Mã hay, Mã cũng tỏ vẻ tình sự.

Thế nay sai phong của mụ cũng giảm bớt một đôi phần. được đến mấy tháng, không dám thở ra những câu độc ác nữa. Mã mừng lắm, bèn chỉ dây trói ra.

— Nói thực đề anh biết, đừng có tiết lộ ra nhé ! Đạo trước tôi chỉ thử một phép nhỏ để dọa chị ấy thôi. Nay anh đã đi xa thì với nhau rồi, tôi hãy xin tạm biệt.

Rồi thu xếp mà đi. Từ đạo bị một mụ vợ, tôi Doãn-thị lại kéo Vạn Thạch vào bên, hết sức nịnh nọt chiều chuộng. Vạn-Thạch từ thấa có vợ đến giờ, chưa từng được nếm mùi khoái lạc như thế bao giờ, nay bỗng chốc được hưởng, tự nhiên cảm thấy lũng tũng, ngượng ngùng, ngồi cũng không yên, đứng cũng không yên, tay linh quýnh, không biết để vào đâu cho ổn.

Một đêm Doãn thị chợt nhớ đến người to lớn đạo nọ, lại sợ cọ rớm cả người lại. Vạn Thạch muốn tính vợ, bèn đem hơi nói ngỏ cho vợ biết chuyện qui ở đó là giả tạo. Vợ đang nằm vùng dậy, cố hỏi cho đến cùng, Thạch tự hồi lo lắm, không sao vượt lại được nữa, đành phải nói thực hết cả. Vợ đang đùng nổi giận, chửi mắng om sòm. Thạch vạn lạy xin nhỉ cho mãi tới canh ba. Vợ nói :

— Muốn tao tha cho, thì phải lấy dao rạch ngực mày ra đã ngăn lấy vạch, mới hả cái giận mày được !

Bèn đứng lên xuống bếp lấy dao. Vạn Thạch sợ quá bò chạy, vợ đuổi theo, lâm cho gà kêu chó cắn đợy cả một xóm, người nhà đều tới dậy cả.

Vạn Chung không biết chuyện gì, chỉ lấy mình che cho anh. Doãn thị đang chửi chửi rủa rủa, chửi trông thấy Dương ông đến, quản áo xông xính khác nào như lửa đỏ đầu thêm, mụ lao xả vào đó, xé rách tan quần áo, tét cho mấy cái, rồi vật trụi cả hàm râu. Vạn Chung thấy thế giận quá, bèn nhặt một hòn đá, ném trúng vào đầu thị, thì ngã lăn đùng ra ở thềm giữa. Vạn Chung nói :

— Ta chết mà cho anh được sống, cũng chẳng tiếc gì !

Bèn đem dầu xuống giếng, mọi người xúm lại vớt lên thì đã chết. Một chốc Doãn thị tỉnh lại, nghe nói Vạn Chung đã chết, con giận cùng... ngoài. Cái Vạn Chung sang, thấy vợ Chung thương con, thì không lấy chống khác. Doãn thị chửi Mã thậm tệ, rồi phàn con mình cho ăn, bắt buộc phải đi lấy chồng. Con đưa con cớn thì giữ lại, đòn đánh suốt ngày, đến hơn ba phần chưa hợp đáy tớ ăn xong, mới thì cho nó đi lấy thừa cánh cận. Được hơn nửa năm đưa bé gây quả, thì con bằng cái que cúi, thức chẳng ra hồn.

Một hôm, Mã chợt đến, Vạn-Thạch đận ngồi nhà không dược nói cho ra hồn. Mã thấy ông lại làm lỗ như trước, kinh ngạc, cho lại nghe nói Vạn-Chung đã chết, giậm chân thương khóc mãi.

Đứa con Chung thấy Mã về, chạy đến quán quýt luôn miồn gọi chú Mã.

— Trời ơi ! sao cháu lại tiếu tuy đến thế thế ?

Ông bèn thử thế kể hết mọi chuyện cho Mã nghe. Mã giận lắm bảo Vạn Thạch rằng :

— Trước tôi vẫn bảo anh không phải là loài người, nay quả đúng như thế. Hai anh em chú được có một mống đó mà tôi tiếu tay, mà đành chịu để nó giết đến giết mòn thế nầy, rồi ra lẽm sao đây !

Vạn Thạch không biết trả lời thế nào, chỉ cúi đầu cúp mặt thôi mà khóc. Trò chuyện được một lúc, vợ Thạch ở trong nhà đã nghe biết, không dám ra đuổi khách, chỉ gọi Vạn Thạch vào tới cho mấy cái. bắt phải tuyệt giao với Mã. Thạch gật mạnh mắt đi ra, hai bên mà vẫn còn in rành rành mấy vết ngón tay của vợ. Mã tức giận nói rằng :

— Anh không lấy ơn mà trị được nó, nhưng lại không tăng cỉ được nó đi hay sao ? Vợ dành cả cha, giết cả em, mà cứ nhẫn nhục chịu nhịn, thế thì còn mặt mũi làm người làm sao ?

Vạn Thạch có chân đuối tay, nhưng như dạng tâm Mã khích thêm :

— Anh không đuổi được nó, thì cũng nên ra mặt cho nó sợ, đâu có lớ tay đánh chết nó nữa, cũng đáng lắm. Tôi có mấy người bạn thân, hiện đang làm quan to, tất họ sẽ hợp lực lại cứu giúp, phát định không việc gì đâu.

Thạch vâng dạ, rồi lập tức hùng hổ chạy vào nhà trong, xanh nhớt cả mặt, chống tay xuống đất rồi nói :

— Chú Mã bảo tôi bỏ vợ !

Vợ cũng giận, nhìn quanh nhìn quán, định tìm dao gây. Thạch sợ bỏ chạy, Mã nhổ xuống đất, bảo rằng :

— Anh hỏng quá mất rồi ! Không làm sao mà dậy nổi nữa !

Bèn mở tương lấy ra một gói thuốc bảo vào nước đưa cho Thạch uống, đoạn nói rằng :

— Đây là thuốc trường phu tạo dậy ! Số ấi không đem ra dùng nhiều, vì cũng nó hại người lắm, mà bắt đắc dĩ phải cho anh uống thứ một ít xem ?

Uống thuốc xong, phút chốc Thạch cảm thấy cơn giận bốc lên ngàn ngút, tựa như cỗ ngọn lửa cháy ở trong ruột, không thể sao nén được nữa, sáng sớm chạy vào buồng vợ, gầm lên như sấm. Vợ còn đang vùng sốt chưa kịp nói gì, Thạch đã giơ dao phóc một cái, vợ ngã bán đi, đến mấy thước, rồi lập tức vớ lấy hai cục đá thay cho hai nâm tay, tới tấp thụi lên mình vợ sở hồu kỳ tráng. Mã vội vàng chạy tới cả thứ, miệng vẫn còn chửi rủa không ngớt. Thạch rút con dao đeo ở sau lưng ra, vợ chu chéo :

— Mày rút dao ra, để thường đâu giết tao hàn ? !

Thạch không nói không rằng, cứ ngay một miếng thịt dai của mụ nơm xuống đất, vừa toan cắt nữa, mụ lay van.xin tha. Thạch không nghe cứ cắt. Bọn người nhà thấy Thạch làm hung quá, vội xúm lại lôi ra. Mã chạy lại dỗn, nắm lấy cánh tay khuyên giải, Vạn Thạch con giận vẫn chưa hả' cứng giằng tay ra, định đi tìm vợ đánh thêm, Mã có can mãi mới thôi. Một chốc sức thuốc tan dần, Vạn Thạch mới ngớ ngẩn như cái ấu hão vừa. Mã đặn rằng :

— Anh đừng cố rút rát, chỉ khi người chồng phát khởi lên được, quan hệ nhất là lúc nầy. Ôi ! người ta xô đi sự vợ, không phải chỉ trong một sớm mà thôi, mà cũ, cái nguyên nhân gây nên cái bệnh nầy thực ra nó đã ngấm ăn mấy năm nay mới tự tức lâu lắm rồi.

Nói xong bèn bảo người nhà chết đi sống lại, nên bắt đầu ngay từ bây giờ. Đoạn bỏ mặc của ngỗi, khi đi ra, bảo ta dẫn ngựa ra ngoài nhau. Sim Sơn lấy chiếc gậy nâng đánh với các Bích Cơ, nhưng không bị tên ăn trộm ngựa đã mang giầu đi một nơi rất kín đáo, bỗng giả con ngựa thay cái mới vào, nếu lại chịu lui nữa thì hỏng bét !

Rồi bảo Thạch vào đó xem tình hình thế nào. Doãn thị sự quá, hai chân run lẩy bẩy, phải nhờ hai con Hầu đỡ lên, định quì xuống lạy, Thạch gạt đi mới thôi. Đoạn ra nói chuyện cho Mã nghe, cha con cùng mừng hỷ hùng.

Hôm sau Mã muốn đi, cha con Dương ông đều hết sức cầm giữ lại. Mã nói :

— Tôi sang Đông Hải có việc, nhìn tiện đường mới ghé qua đây. Đây giờ tôi phải đi, khi nào về lại có phiền hợp mặt.

Nói rồi từ biệt lên đường. Hơn một tháng sau, Doãn thị mới dậy được từ đây đầu chống cung kính như khách. Được tiếng, dân dân nhìn thấy chồng không có tài nghệ gì đáng sợ, bèn lại từ từ giở hết ngón cũ ra, trước cần con thường, sau rồi chế riêu, tiếp đến chửi rủa. Không bao lâu những thói cũ tật xưa lại hoàn toàn phát hiện. Dương ông không sao chịu nổi, nửa đêm bỏ nhà trốn đi, đến Hà nam nhập tịch đạo sĩ. Vạn Thạch cũng không dám đi đâu.

Hơn một năm sau Mã đến, biết rõ đầu đuôi ngọn lán, oán trách Vạn Thạch một thôi, rồi gọi thăng con Vạn Chung đến, bế lên mình hỏi, gọi nơi đi thăng. Tự đây người lăng không ai thèm chơi với Vạn Thạch. Khi học xong nghiệp khảo sát học ba, thy vân bài Thạch kém quá bèn xoa tên đi.

Lại bốn năm sau nữa, nhà tự nhiên phát hỏa, đã vật nhà cửa chẳng ra'ro hết, lại làm chẳng tay sang cả hàng xóm, người làng bắt đem lên thưa quan phạt thực nặng, vì thế gia tài tiêu đã khánh kiệt, đến nỗi không cơm lấy một tấp lều mà ở. Mấy lăng gần đây bèn nhau đem đồng ra chứa chấp Vạn Thạch, cả đến anh em họ Doãn, cũng ghét hành vi của Doãn Thị, nhất định cự tuyệt không cho ở nhờ.

Vạn Thạch nghèo quá, phải bán vợ lẽ cho một nhà quan, cầu đặt vợ thuế đó xuất nam. Khi đến địa phận Hà nam thì tiền ăn đường hết nhẵn, mụ vợ không chịu theo, suốt ngày gây chuyện cãi chửng, đánh bỏ dị lấy chồng khác. May sao lại gặp một anh hàng thịt bươn hóa vợ, bỏ ra ba tiền quan tiền mua lấy đem đi.

Vạn Thạch còn lại một mình, bèn đi ăn mày hết lăng này sang lăng khác. Một hôm đến trước dinh một nhà quan, người canh cổng nâng dưới không cho vào, Chốc lát có một quan lớn từ trong nhà đi ra, Vạn Thạch Sơn xuống đất vái ba lạy quá khóc, quan nhìn kỹ một lác, rồi gọi bảo, kinh sợ nói rằng :

— Ủa ! Bác đây à ? sao bác lại nghèo đến nỗi thế nầy ?

Vạn Thạch ngẩng lên nhìn thì tế ra là Hệ-thủ, bèn gặc khóc ầu lên. Hệ-thủ nhìn quanh quất, thấy trong phòng khách đề đạc choáng lộn, mới chắc cha vợ mất rồi. Tiểu đồng đi ra, cùng nhìn nhau ngẩn ngáo. Kế đó Vạn Thạch mới kể cho cha vẽ chuyện nghèo chuyện tao ngộ của mình.

Nguyên trước Mã sinh đem Hệ nhi về đây được mấy hôm, rồi lập tức đi đón Dương ông, để hai ông chầu ở với nhau, lại mới thấy đây Hệ nhi học. Nam Hệ nhi đúng mười lăm tuổi thì vào quân, năm sau thì đỗ cử nhân. Mã lại cưới vợ cho. Xong xuôi mọi việc, Mã từ biệt định đi, tính lấy ông chầu cùng khóc lóc giữ lại, Mã nói :

— Tôi không phải là người, mà là hồ tiên. Các bạn đồng đạo thấy đều giầu, không thể ở lại được nữa.

Rồi bỗ đi ngay, Dương ông nhan thuật lại cho Vạn-Thạch nghe đến đây, bất giác ngậm ngùi thương cảm. Nhân nhớ hồi còn ở nhà, đã từng cùng với Vương-thị — vợ lẽ ông bác — bị bắc gái đầy vô khó xử, lại cùng thầy thương xót. Bèn xui người đánh ze ngựa đem tiền đến chuộc Vương-thị về. Hơn một năm sau Vương thị sinh được một đứa con trai, mới cho lên làm vợ cả.

Doãn-Thị lấy anh hàng thịt được nửa năm, lại giở thói hung ác thử trước, anh chồng giận lắm, lấy dao mổ lợn xiên thủng đui mụ ra, lại lấy dây thừng xâu vào, treo lên xà nhà. Đoạn bỏ mặc mụ ở đấy, gánh thịt ra chợ bán. Doãn thị kêu gào đến khản cả tiếng hàng xóm mới biết bèn cởi xuống, rất sợ đây ra, mất lần rút dây, mụ lại kêu thét lên vì đau, tiếng kêu vang động cả xóm giềng.

Từ đấy bề thấy hàng thịt đến gần thì mụ sợ đứng tốc gay lên. Lau dần vết thương ở đu đã lâu, chồng cai nguyên đây đứt cón sót lại ở trong hập thịt, nên đi động vẫn khó khăn. Ấy thế mà ngày đêm vẫn phải phục dịch anh chồng, không dám luống nhác. Anh hàng thịt tâm tình lại hung ác, mỗi lần say rượu về là lôi vợ ra đánh đập đến của, không con tình nghĩa gì cả. Bây giờ mụ mới tính ngỡ ra rằng : trước kia mình đối đai với người khác thế nào thì bây giờ mình cũng phải chịu như thế.

Một hôm Dương phu nhân và bà bác đi lễ chùa Phổ Đà, những người dân đã lâm lắm ruộng mấy lăng quanh đây, đều đến chào, Doãn thị cũng ở trong số đó, nhưng ngượng ngùng không chịu đến lên. Vương thị bèn bảo mấy người đông bên hầu mụ kia là ai, người nhà thưa rằng vợ anh hàng thịt họ Trương đã quá nhiều phải lên chùa Thái phu nhân. Vương thị cười nói :

— Mụ này lấy anh hàng thịt, chắc là không thiếu thịt ăn, sao mà gầy quá vậy ?

Doãn thị vừa giận, vừa thẹn, vẫn định bắc cớ tự tử, nhưng vì sợ đây mành quá, treo cổ vào lại đứt thành ra không chết được. Anh hàng thịt thấy thế lại càng ghét giả.

Được hơn nửa năm, anh hàng thịt chết. Doãn-thị một hôm đi đường gặp Vạn-thạch, tự đăng xa trông thấy, vội quở đường ba hàng hai đầu gối tiến lên, nước mắt thanh thót như hạt chau rơi. Vạn Thạch ngại cái mặt người nhà theo hầu, nên không hỏi gì cả. Về nói chuyện với cháu, ý lại muốn vẽ, chau nhắt định không nghe.

Doãn thị bị người lăng khinh rẻ, lâu dần, không có chỗ nương tựa bèn nhập bọn với tại ăn máy kiếm ăn. Vạn Thạch sắt cho thành thoang lên vào chùa để hỏi mua vơn Doan thị. Chau lấy làm sửa hỗ, ngăn dan bọn ăn mày bêu xấu, tự đấy mọi thói Chuyện nói với Vạn Thạch kết kết quả ra sao, mấy hàng sau đây là đo. Tất công tạm thời soạn them vào cho thành chuyện. *(Còn nữa)*

TÔI BỊ BẮT CÓC

Bài của NGHIÊM-XUÂN-THIỆN

(TIẾP THEO TRANG 1)

rất kỹ, trong lâm bằng kêm, người mặt là quan tài gỗ. Suốt hai tiếng đồng hồ, trong khi cầu nguyện tụng niệm, I người thy hàn gân kỹ cảng chiếc quan tài bằng kêm ở trong.

Khi nhập liệm xong xuôi, tôi cùng mọi người lâm lễ trước quan tài của Thượng tọa Quảng Đức. Có vài bà Phật tử đi theo các vị tăng khi các vị ở trong thì hãy lui tới chùa Phùng vào Chùa từ buổi sáng. Các bà xây xám quanh tôi và hỏi thăm tôi lâm thế nào mà vào được Chùa. Một bà nói : «Các Phật tử phải bị phù hộ ông nên ông không bị Công an, Mật vụ, ngăn cản ». Một bà nữa lại nói : «Chắc ông người nhân đi trước mặt bọn Công An, Mật Vụ mà vào thăng chùa không sợ bắt bớ, nên họ cho rằng ông là một công chức cao cấp vì vậy họ để ông đi đây». Một bà thì bảo lại nói : « Thầy chắc là Phật tổ che mắt bọn họ, nên họ không nhìn thấy Ông đây. »

Tôi cáo từ mấy bà nầy, và lên lầu để thăm thầy vị Sư lãnh đạo Ủy Ban Liên Phái Bảo vệ Phật Giáo. Lúc đó trong chùa, người các vị tăng ni cung một số ít phật tử ra, lại có rất nhiều nhân viên Công An, và Mật Vụ, nên những vị lãnh đạo Ủy Ban Liên Phái rất thận trọng trong việc tiếp khách. Nhưng vì tôi là Phật tử hay lui tới chùa nên tôi được người mật vụ Phật tử giúp việc lại chùa đưa ngay tôi lên lầu, để gặp các vị tăng. Lúc nầy Thượng tọa Tâm Châu đi vắng phòng nghỉ. Nên chỉ có Thượng tọa Đức Nghiệp cùng vài vị Tăng nữa tiếp tôi. Tôi còn đương bị xúc động về cái chết oanh liệt của Thượng tọa Quảng Đức, nên cũng không nói được thêm gì, chỉ ngồi vài lời chia buồn cùng các vị tăng, cùng hỏi xem các vị đã định ngày giờ nào lên Tăng Thượng tọa Quảng Đức chưa. Các vị trả lời có lẽ phải đợi ít ngày nữa mới quyết định được.

Lúc đó đã quá chín giờ tối, thầy Quảng Độ rủ tôi ra về, vì thầy cùng hai vị tăng nữa phải về chùa Giác Minh.

Để đề phòng sự bất trắc, vì lúc đó trong chùa và người chùa có rất nhiều Công An và Mật vụ, ba vị ra đi trước cách tôi chừng 20 thước. Nhưng khi tôi vừa ra khỏi cổng chùa, thì có một chiếc xe bọc kín đến bên tay trái chùa đi ra và theo gót chúng tôi. Chiếc xe nầy đậu lại ở trước cửa trường Gia Long. Khi ba vị xe tôi đến gần Dương bộ Thi ở nhà ngân hàng Quốc Gia, Dưới mặt chánh thế tân bọn đựa vào Công an Mật Vụ, đời sống và tự do của người dân. Thầy bèn bảo tôi : Nhưng đã sự thì không nên lâm, và đã lâm thì không được sợ. Khi tôi lâm lễ THỐT-LUẬN, đuổi trào Ngô, tôi cũng đã trải qua nhiều nguy hiểm rồi. Tôi bảo và nhà in đã bị đốt phá, Công an, mật vụ đã đe dọa nhiều lần, nhưng thầy việc phải lâm, tôi không có quyền lùi bước. Kết quả là tôi đã bị ra tòa nhiều lần, và cũng đã bị phạt vạ cùng phạt tù và bán THỐT-LUẬN đã bị đóng cửa.

(Còn tiếp)

Vài phút sau tôi cũng tới gần đường ấy và chờ xe tác-xi đi đến và. Lúc đó chiếc xe hơi màu đen, xe lại ở trước cửa trường Gia Long, lên mở máy để chạy vượt qua trước mặt tôi. Khi xe tới gần tôi, người ngồi trong xe giơ máy ảnh chiếu vào phía tôi, và đồng thời mặt tôi sáng loè ra. Thế là họ chụp hình. Tôi biết ngay là sẽ có truyền chăng lành xảy ra cho tôi. Nhưng biết làm sao ? Việc phải làm thì cứ làm. Hậu quả thế nào mặc ý. Một người bạn tôi đã có lời lo ngại cho tôi, và cần đặn tôi phải đề phòng Mật Vụ, và không bao giờ nên đi xe tác xi chỗ vắng đường hoặc khi ở nhà ra, hoặc khi ở chùa ra. Dưới mắt chánh thế tân bọn đựa vào Công an Mật Vụ, đời sống và tự do của người dân. Thầy bèn bảo tôi : Nhưng đã sự thì không nên lâm, và đã lâm thì không được sợ. Khi tôi lâm lễ THỐT-LUẬN, đuổi trào Ngô, tôi cũng đã trải qua nhiều nguy hiểm rồi. Tòa báo và nhà in đã bị đốt phá, Công an, mật vụ đã đe dọa nhiều lần, nhưng thấy việc phải lâm, tôi không có quyền lùi bước. Kết quả là tôi đã bị ra tòa nhiều lần, và cũng đã bị phạt vạ cùng phạt tù và bán THỐT-LUẬN đã bị đóng cửa.

(Còn tiếp)

BỆNH NÃO THUỐC NÁY

Chuyên trị : Bịnh đau gan, ruột, dạ dầy, nhức đầu kinh niên. Phụ nữ bệnh máu huyết, trẻ con đỡ mỏ hãi trộm. Bổ dưỡng các bệnh hư hao. Trị, mạch lươn, đại hiện sa máu. Có chi sẩn, các loại cao đơn hoàn tán sau khi xem mạch, nhận chứng rành rẽ đề chữa bịnh.

Nhà thuốc Nguyên-đông-Đi 379 Phan-đình-Phùng — Saigon

BẠCH ĐẦU MÃ

Chuyện trinh thám của CONAN DOYLE

NGỌC GIAO phỏng thuật

SỐ 2

Anh Hưng kêu lớn : « A thế ra ông là I kẻ muốn đầu cơ vẻ cả ngựa ! Tôi sẽ cho ông ta biết ở trại Phi Lan nầy, người ta đối đãi với hạng người nầy thế nào ! »

Nói song anh chạy biến qua chuồng ngựa, đề thả chó ra. Chị Bích vội chạy vô nhà, và khi chạy chị ngoái đầu trở lại, nhìn thấy khách ta thò đầu vào trong cửa sổ. Nhưng độ 1 phút sau, khi anh Hưng trở lại với I con chó giữ trong tay, khách ta đã đi mất rồi. Anh Hưng giật chó tìm kiếm chung quanh nhà, cũng chẳng thấy bóng khách đâu nữa cả.

Tôi bèn hỏi : «Kẻ lôi anh mất chứ, Anh bỏi ngựa, hãy giết chó chạy ra ngoài, có để ngỗ cứu ra vào chuồng ngựa không ? »

—«Anh Hoạt Sơn ! Khá lắm ! Anh khá lắm ! Điều nầy đã tỏ ra rất quan trọng đối với tôi, vì vậy hôm qua, tôi đã đánh điện văn đi Lục Mơ để hỏi rõ vẻ nó. Anh bỏi ngựa khoá cửa, trước khi chạy ra ngoài. Con cửa sổ thì không lớn đủ để cho một người có thể chui qua. Quả Anh Hưng đợi cho những người bỏi ngựa khi ra con song trở vô, lúc ấy anh mới nhớ một người lén trường trình mọi việc đã xảy ra cho Giê-Kết Bích-Cơ Biết. Bích Cơ tỏ vẻ quan tâm lắm, tuy anh là bình như không thích đảo hết sự quan trọng của nó. Dù sao, anh cũng có vẻ ấy nay lấm vui là Bích Cơ, khi chạy tới đây, lúc I giờ sáng, thấy anh đương ăn mặc quần áo để ra ngoài. Anh trả lời vợ rằng anh lo lắng mấy con ngựa nên không ngủ được, anh định mặc quần áo để xuống chuồng ngựa xem, mọi việc có được như ý không. Vì lúc đó vợ anh ngạc thấy tiếng trói mua đích tách, nên khuyên anh đừng ra ngoài nhưng anh không nghe, anh với lấy chiếc áo đi mưa, và mở cửa ra ngoài.

Bà Bích-Cơ giảy lúc bây giờ vắng, thấy chồng chưa trở về. Bà vội vàng mặc quần áo, gọi chị đầy tớ gái và ra khỏi nhà, để tới chuồng ngựa. Của chuồng ngựa mở toang. Ở trong, nghe có ra trên một chiếc ghế lớn, anh Hưng mê man bất tỉnh. Con chuồng ngựa thì vắng tanh, mà chẳng có một dấu tích gì của người huấn luyện viên đâu cả.

Hai anh bỏi ngựa ngủ trên lầu, trên chuồng ngựa, được đánh thức giậy ngay. Cả hai chẳng nghe thấy một tiếng động gì trong đêm vừa qua cả, vì cả hai cùng ngủ say như khúc gỗ. Con anh Hưng có rằng anh uống phải thuốc mê, nên chẳng hỏi anh được một điều gì cả. Mọi người đánh đề mặt anh ngỗ lên nam, để chạy đi tìm kiếm người huấn luyện viên và con Bạch đầu Mã.

Lúc ấy cả bốn người (2 người đân bà hai cựu thanh niên) cùng hợp vòng rằng Bích Cơ vì một nhẽ gì đó, đã đem ngựa ra ngoài thật sớm để tập rượt. Nhưng khi trên lên một gò nhỏ gần nhà, đề nhìn xa được khắp cảnh đồng chung quanh, bọn chẳng nhìn thấy bóng ngựa đâu cả. Nhưng họ đã nhìn thấy một cái gì hào hiệu cho họ biết rằng họ đã ở trước một tân thảm tuyệt.

Cách chuồng ngựa chừng năm cây số, chiếc áo khoác ngoài của Bích Cơ, mắc trên một bụi cây, đương phất phơ dưới ánh nắng trước gió. Ngay gần đấy trên một nơi chẳng như lòng chảo người ta thấy thi thể của Bích Cơ nằm lăn ở đó. Đầu anh ta bị đánh vỡ, bởi một khí giới gì nặng. Trên đầu anh có một vết đánh quá, tố rằng bị đánh bởi một sự gì rất sắc. Ai ai cũng nhận thấy rằng anh đã chống cự mãnh liệt những kẻ ám hành hung anh, vì trong tay phải anh còn cầm một cón dao nhỏ, đính dầy máu đang đặc lại. Tay trái anh nắm chặt lấy một chiếc cà vạt đã có vạch đen, mà người ở gần nhận ra là của người lấy mất đi tôi thăm chuồng ngựa đêm hôm trước. Anh Hưng khi khóc mê, tỉnh giậy cũng chẳng nhận điều nầy. Anh còn chắc rằng người lạ mặt ấy đã bỏ trộn thuốc mê vào đồ ăn của chúng tôi cứu nầu cả ri của anh, để anh mê man bất tỉnh, và như vậy không thể trong coi ngựa được. Nhưng nó đã tất cả những người vô gia cư ở trong vùng Lục-mơ đã bị xét hỏi, nhưng chẳng tìm ra được một tin tức gì về con ngựa cả. Khi đến phân chất những bột con chó lại trong đó ăn có anh Hưng, người ấy thấy rằng nó chưa rất nhiều bột a phiến. Tuy vậy mà những người đã ăn món torn ấy cũng vẫn anh ta trong đêm trước chẳng ai việc gì cả.

Đây là những sự kiện chính trong việc nầy. Bây giờ tôi xin kể cho anh nghe những việc mà Công-an đã làm. Thanh tra Lê-Đô, phụ trách trong việc điều tra về vụ nầy, là một thám tử có nhiều kinh nghiệm lắm. Nên ông ta giữ tôi trong tương mật chứt nữa, thì đã có thể lên to lắm rồi. Khi ông ta mời tôi điều tra, ông ta đã cho bắt người bị tình nghi trong việc nầy. Tên anh ta chẳng khó gì. Vì trong vùng Lục-mơ ai ai cũng biết anh. Hình như tên anh là Sim-Sơn thì phải. Anh ta cũng là con nhà giả thế và có học nhiều. Anh đã khánh kiệt gần tài vì đánh cá ngựa. Bây giờ anh phải sinh sống bằng cách đó là tin lức vẻ các ngựa thì cho mấy cục lạc bộ thể thao ở Luân Đôn. Khi người ta xét cuốn sổ tay của anh, người ta thấy số tiền đánh cá ngựa ghi vào đó lên tới một trăm ngàn đồng bạc mà anh Hưng đã thua.

Khi bị bắt, anh khai rằng anh đã tới Lục mơ với hy vọng lấy tin tức về những con ngựa ở trại Phi lan, và luôn thể lấy tin tức đem Tôn,

QUỐC CỘNG HUYẾT LỆ SỬ

KHÔNG LÀ ANH HÙNG CỨU NƯỚC TỨC LÀ THẰNG GIẶC ẢN NƯỚC —

Tác giả TRỪNG THANH

(Tiếp theo)

Từ mùa hạ Dân Quốc thứ 24 (1935) đến mùa đông Dân Quốc thứ 25 (1936) Trung cộng đã đem toàn lực nghiêng hẳn về việc tập kết lực lượng lại để mưu toan lật đổ Quốc dân đảng : Hồi ấy, Nhật bản đã xâm chiếm vùng đông bắc và đương như hổ đói gần cận chỉ trực nuốt trôi cả nước Trung hoa đi. Trong khi giặc mạnh đa vào nhà, thì giữa Quốc và Cộng vẫn không phép nào tiêu tan hay ngừng chỉ được những mối thù xưa, hận mới !

Từ sau biến cố ngày 18 tháng chín, từc Dân quốc thứ 20 (18 tháng chín 1931; Nhật bản đánh chiếm Thẩm dương ở đông bắc,— sau vài ngày chiếm luôn mấy yếu địa nữa, — lợi dụng phế đế Phổ Nghi và bè lũ hán gian thành lập ngụy,— triều ở Mãn châu.

Trung cộng không ngớt lời rêu rao : « ... muốn cứu vớt Trung hoa ra khỏi bàn tay Nhật bản và nhân đó quốc chủ nghĩa khác trước hết phải lật đổ chính phủ Quốc dân đảng đi đã. » Hồi này, Quốc dân chính phủ tuy đương chịu sự đau khổ, bị quân phiệt Nhật nuốt lần lần hết vùng này qua miền kia — khốn nỗi với quốc sách « trước hết phải yên bề trong đã thì mới đủ sức chống đối với ngoài », — vì thế mà chưa thể tích cực chống Nhật được, — thành thử vô tình đã khiến cho đường lối tuyên truyền của cộng sản có được kết quả tương đương.

Quốc dân chính phủ thời ấy bị đứng trước một vấn đề lớn lao, nan giải, — thực giống như cái tình thế mấy quốc gia Âu châu bị khối trục Đức Ý Nhật xâm lược, uy hiếp ở trước đem « Thế giới đại chiến lần thứ hai » bùng nổ vậy. Đứng về phương diện trang bị khí giới và huấn luyện mà xét, — thì quân đội Trung hoa thực kém xa Nhật ; như vậy, nếu xúc tiến mạnh cuộc kháng chiến, nhất định là bị chết hại quá nhiều mà nguyên khí quốc gia cũng vì sự kháng chiến liều lĩnh sẽ bị tiêu tan tan hết ; nhưng nếu chỉ một mực thối lui không chống lại, thì tất nhiên đi đến chỗ Trung hoa sẽ vĩnh viễn biến thành thực dân địa mới thôi ! « Đề kháng » — chính là một hành vi anh hùng có tính cách là tự sát, — khác nào lấy hột gà chọi vào đá ; thì hột gà làm sao chọi vỡ đá ra được ? « Đầu hàng » — là hành kinh yếu hèn của bọn nhu phu, — nhà cầm quyền sẽ không được quốc dân lượng xét nổi khi tâm, và sẽ thành ra kẻ có tội với lịch sử, dầu rằng quốc gia tạm thời có thể miễn cưỡng kéo dài thêm hơi thở đã tàn Trưởng giới Thạch lúc ấy là tối cao lãnh tụ toàn quốc, nên mấy may hành động gì, cũng phải chịu trách nhiệm với toàn quốc,— cho nên trước một vấn đề trọng đại như vậy, ông không thể tự ý quyết định một cách khinh xuất liều lĩnh được !

Khốn một điều là nỗi khó tâm của họ Tưởng lúc ấy một mặt đã không được người trong nước hiểu xét cho, — mặc khác trên phương diện quốc tế cũng không được các quốc gia dân chủ trong khối phản trục đồng ý rồi mà tới khi những biến cố đã liên tục phát sinh ra ở Ba lan với Tiệp khắc,— bấy giờ thế giới mới nhận ra rằng sự thận trọng của họ Tưởng là thiết thực và cần phải như thế. Tổng thống Tiệp khắc là Hedjaz bị Hit - le triệu đến Bá linh, rồi Tham mưu Tổng bộ nước Đức trao cho hai điều kiện phải quyết định là « Tiệp khắc nội đêm nay dầu hàng, — hoặc quân Đức sớm mai tấn công Tiệp khắc ».

(Còn nữa)

AUX CISEAUX

TAN-TAN

76 Tu-Do (ex Catinat)

Tél. : 24.771

Số 2

Truyện tình cảm của **SĨ TRUNG**

Từ trong đám người đứng xung quanh Lê Công có hai tiếng reo lên :

— Chồng tôi còn sống !

— Chồng tôi còn sống !

Hai người đàn bà ôm chầm lấy nhau vừa cười vừa mếu khóc trông thật đáng thương ! Thủy siết tay Hùng mạnh hơn, người lên nhìn chăng khác gì nhảy mất đỏ hỏi ý nghĩa về người thứ ba đó. Hùng nhìn đôi mắt ướm lệ của Thủy, chẳng khẽ gật đầu. Hùng cố làm cho Thủy yên tâm chứ thật ra chẳng không đám tin người thứ ba đó là.. Long Lê Công bề ở đầu ông nói :

— Thủy thử đoán trên chiếc Phi Yến anh không biết hết sao ? Hà ? Mất giấy tờ hết ? Alô ! Alô ! Nói lớn lên tí nữa coi Mỹ và Quang bắt tính hết ? Hiện giờ họ ở đâu ? ở lô ! Nhà thương Phan Thiết. Alô ! Alô !...

Máy điện thoại bị cúp giữa chừng. Lê Công tức tối, giận mạnh ông nói lên máy, cần nhắc :

— Máy mốc gì đang nói bị cúp ngang, bực quá sức.

Chàng thở ra, ngước lên nhìn mọi người. Thủy hỏi ngang :

— Sao anh ? Họ bảo thế nào ? Có tin tức gì về anh Long không ?

Vẻ mặt mọi người nhớn nhác. Lê Công rút khăn mùi-soa chậm mồ hôi trên trán, chán nãi nói :

— Khổ hết sức ! Thằng Sáu nói không rõ lắm. Nó cho biết là thuyền đánh cá vớt được chiếc bao gồm có 3 người cả kiệt sức, nằm bất tỉnh. Hai người đã được biết tên là Quang và Mỹ còn người thứ ba mất hết giấy tờ nên chưa được biết là ai. Bây giờ họ được đưa vào bệnh viện Phan Thiết.

Thủy vội hỏi :

— Có phải đó là anh Long không anh ?

Lê Công khẽ đáp :

— Tôi cũng tin đó là anh Long.

Hùng cũng góp ý kiến vào :

— Tôi cũng tin như vậy. Nhưng có một điều làm tôi thắc mắc là thằng Sáu lẻ nào lại không nhìn ra được mặt anh Long khó biểu quá.

Một nhân viên của hãng nói tiếp theo Hùng :

— Tôi cũng thắc mắc như anh Hùng. Thầy Long chắc phải người thủy thủ thường nào đâu mà anh Sáu không biết mặt

Lê Công đứng lên, cố dựng lẻ để định tỉnh lòng Thủy :

— Trời nổi trên mặt biển suốt hai ngày đêm, người đâm tàu bị mưa nắng lâm nâm đen, mặt nẻ mặt mũi, đổi hẳn gương mặt đi. người không quen thân cũng khó nhận ra lắm.

Thủy cất giọng buồn thảm :

— Tôi lo sợ quá ! Rủi anh Long có bề nào chắc tôi sống không nổi. Tôi phải chết theo anh mất...

Nàng gục đầu xuống sụt sùi khóc. Lê Công đẩy ghế, đứng vòng sang phía Thủy, tiến đến gần nàng, nắm nhẹ vai nàng nói êm nhẹ :

— Chị Thủy ! Chị hãy yên tâm. Tôi tin tưởng rằng anh Long không chết oan uổng như vậy đâu. Nếu anh mất thì ắn hận vô cùng. Chuyến tàu này đáng lẽ tôi phải đi nhưng vì bận việc nên phải nhờ anh thay tôi... Nào ngờ anh lại gặp tai nạn... Thôi khóc nhiều hơn. Nước mắt nhiều xuống làm ướt mặt bàn. Hùng hỏi Lê Công :

— Bây giờ anh tính sao đây ? Nên đưa chị Thủy ra Phan Thiết hay ở đây chờ tin tức khác ?

Lê Công quay lại nhìn đám người trong phòng. Ai ai đều luồn buồn :

— Anh chị em về nhà đi ! Tôi sẽ cố thu xếp công việc rồi cho anh chị hay. Chuyện đáng tiếc xảy ra như vậy rồi... tôi cũng không biết phải làm sao hơn. Tôi ra Phan Thiết ngay để đỡ là tia tức, tôi sẽ bảo về đây cho bà con hay.

Vợ của Quang cướp lời hỏi lớn :

— Thưa ông chủ, ông cho tôi theo ra ngoài ấy để gặp mặt chồng tôi. Tôi lo quá ông chủ ơi !

Lê Công chưa kịp đáp thì vợ của Mỹ tiếp hỏi :

— Còn tôi, thưa ông chủ, tôi xin phép ông cho tôi theo ra gặp chồng tôi với..

Lê Công lắc đầu, khoác tay nói :

— Hai chị không nên ra gặp mấy anh bây giờ. Đã biết hai anh còn sống sót là đủ mừng rồi. Cứ để tôi lo cho. Hai chị bây yên tâm. Tôi bảo đảm tính mạng của hai anh.

Vừa lúc có thì chuông điện thoại lại reo lên Lê Công quay phắt lại chụp ống nói lên nghe. Chàng hỏi lớn :

— A lô ! A lô ! Bờ-g đó hả ? Sao, có chuyện gì đó. Thôi thôi. Có tin ở Phan Thiết rồi. Anh đưa đó đi rồi. Nè, Bông ơi ! Anh liên lạc với Cơ ở Nha Trang, biểu anh trở về Phan Thiết đợi tôi ra. Ở, ở, tôi ra nội ngày nay. Thôi nghen. đừng gọi điện thoại về nữa nghen . O' . . ? . . .

Lê Công đặt ống nghe xuống, lắc đầu nói :

— Tội nghiệp ! Anh Bông chực chờ ngoài Phan Rang suốt mấy ngày nay không ngờ lại có tin ở Phan Thiết.

(CÒN NỮA)

(Phỏng dịch Giai của COLETTE)

Số 2

THỌ HÂU

I

Bì cha của Nhung bỏ rơi, Phượng, cô gái không chồng của bà bày giờ thích đời sống ngoan ngoãn của các đào hát dan em, trong một rạp hát bình-dân hơn là một cảnh phù-vinh thăng trầm. Bà già Bích-Huệ mà chưa bao giờ thấy nói có người đưa tin bẩn xỉ, sống đơn độc bằng những liền lời cho vay, theo bà nói, rất ít ỏi, vậy mà cả nhà rất tôn-trọng lời nói của bà cũng như rất hay đem sữa lời các thứ nữ-trang của bà Tham An.

Bà ngồn đưa cậu gửi từ chiếc mũ cam điểm chiếc lông "chim nhọn hình" lưỡi dao cho đến đôi giầy đông kiểu mới.

— Cháu không thể khép hai chân cháu lại à, cháu đứng thẳng lên, con sống lưng-nat sẽ chậy qua ở dưới đầy. Cháu không có một tí bung nào à, mà lại còn kiếm cách wẫn mãi nó ra đằng trước, đi bít tất tay vào, bà bảo, bé !

Mọi bộ điệu của Bé vẫn chưa thoát khỏi tính hồn-nhiên của những đứa trẻ con trong trắng. Cô Bé có vẻ một tay cung xẹ, một vị thiên-đồng cứng rắn, mặt đứa con trai mặc xiêm, cô Bé thấy có vẻ như một nàng thiếu nữ. Bà Tham An nhắn bảo : Mấy chưa có đã lý trí của một đứa trẻ lớn lắm, mà lại mạng cho mấy đa giải à. Danh ca Phượng Nhi nếu có nói ? «Con tôi làm cho tôi nẫn lòng» thì Bé Nhung sẽ làng tế trả lời « Nếu mẹ chẳng nẫn lòng vì con thì mẹ cũng sẽ nẫn lòng vì một cái khác ». Tính Bé đưa dàng và thuần ưng một dời sống ru rủ gần như tuyệt đối trong phạm-vi gia đình. Một cái miệng rộng, nụ cười nở ra trên hàm răng trắng ngần chiếc cắm ngắn, và giữa đôi gò má cao, mịt, cái mũi... mà khiến mẹ em phải thở giài nói :

«Trời ơi nó lũy ở đâu được cái mũi như cục nắm thế nầy. Bà Tham An trả lời tiền : « Con ơi ! nếu con mà chẳng biết thì con ai hay nữa. » Vì chỗ nầy, nàng Phượng Nhi nghiêm. cần ra thì cũng đã muộn rồi, và có chán chường thì lại là quá sớm, nên đành gên lặng chẳng nói, tay mân mê nơi gót bầu Bà Bích huệ thì nói chắc rằng : « Bé Nhung là một kho nguyên liệu — Có thể trân trí rất hay mà cũng có thể quay chiều rất dở.

— Bà ơi ! cô ai giật chuông, cháu ra mở cửa rồi đi luôn bà nhé.

Rồi có tiếng cô bé kêu ở ngoài hành lang :

— Bà ơi ! đũy là cậu Hùng.

Cô bé trở lại đi cùng với một chàng tuổi trẻ cao cao, tay khoác tay, nói truyện có vẻ vừa trịnh trọng vừa lâu tâu lựa như các nữ sinh trong giờ giải trí.

— Cậu ạ, tai hại quá lại phải xin tử giã cậu ngay.

Bà muốn em lại đăng bà Bích Huệ. Hôm nay cậu đi xe gì thế ? Có phải Dion Bouton mới bốn chỗ ngồi, bô mui được của cậu đấy không ? Hình như xe ấy lái dễ lắm mà. Em mong cậu cũng đã có những đôi găng tay rồi. Nhưng cũng bực mình vì có Liên đấy à.

Bà Tham An nẳng chưa.

Bé ! Việc gì đến cháu ! hư !

— Nhưng thưa bà, mọi người đều biết cả, đăng trong báo Thời Luận đy. Cậu đưa tiền là : «Một chất đăng đăng ngấm ngầm đã lần vào trong cái ngôn ngữ của cả cái đường Ở giữa hoc thêm, tất cả chúng nó đều nói với em, vì chúng nó biết em quen cậu. Và cậu ạ, cậu nên biết rằng chúng nó không đưa nào cho cô Liên là phải đâu. Chúng nó bảo phần trái là vì cô.

Bà Tham An nhắc lại :

— Nhưng, cháu cậu Hùng rồi đi đi.

Hùng thở giải nói :

— Cụ cứ để cho cô ấy ở đấy. Thì ra cô cũng không có ý gì rành mảnh cả, Và thực đúng, giữa con với Liên không còn gì nữa.

—Bé Nhung, bé đến cụ Bích Huệ đấy phải không ? Lấy Cô-tô của tôi mà đi rồi bảo đánh vẻ cho Bà.

Nhung kêu lên một tiếng, vui vẻ nhảy lên một cái, bắt vay Mộng Hùng.

— Cám ơn cậu, nhưng không, cám ơn cái dáu của bà Bích Huệ, cám ơn cái cuộn chỉ của bà gác cửa. Cô bé ra đi, ăm ăm như con ngựa non chưa bịt móng.

Bà Tham An nói:

— Cậu Hùng ạ, «cậu nuông chiều quá» Về điểm nầy, bà cụ nói không đúng với sự thật. Hùng chỉ biết những sự nuông chiều và hào hoa theo quy tắc : Xe hơi, tôm nhà ăm đạm ở công viên Tao-dân, liên bao hàng tháng và những nữ trang ngày kỷ niệm cho Liên, Sâm-banh và đánh bạc ở Đại thế giới mùa mưa, và ở Vũng Tàu, mùa nắng. Thỉnh thoảng, chẳng cho một số tiền mặt trong một cuộc lạc quyên mua một chiếc du thuyền, rồi ít lâu lại bán lại cho một vị phái miền Trung bỗ vốn ra cho một tờ báo mới, nhưng cũng không vì thế mà thấy vui vẻ hơn. Ngẫm mình trong gương chàng bảo : « Kia trông dung mạo một kẻ bị hờ ». Cậu cố cái mãi hơi giải và cấp mắt đen to, những kẻ phàm tục trông cậu bị bôn rứt.

Linh linh nhà buồn, và thôi đa nghi của phủ hào gin giữ cho chẳng rất nhiều : không ai có thể ăn cắp được của chàng những viên ngọc ở ao so-mi, những hộp thuốc lá bằng vàng khối nạm kim cương hay chiếc áo tôi tốt bằng hà cừu mầu sắm.

(CÒN NỮA)

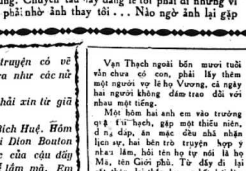

MÃ GIÓ'I PHÚ

Dưỡng vạn Thạnh sinh viên ở Phủ Đại danh, bình sinh vẫn có tật sợ vợ.

Vợ là Đoàn thị cực kỳ tai ngược, chồng hơi có điều gì trái ý là vác gậy đập liền. Bố chồng đã ngoài sáu mươi tuổi, góa vợ. Đoàn thị cũng coi như kẻ ăn người ở. Có miếng gì ngon Vạn thạch và em là Vạn Chung phải lén đưa cho cha ăn, không để vợ trông thấy. Ông cụ quần áo rách như sợi mướp, sợ người ta chê cười, nên không dám cho ra mặt tiếp khách.

KIM Y ĐIỀU dịch

Vạn chung có một thằng con trai, năm ky mới lên lớp. Mà thường xoa đầu nó mà nói rằng :

— Con ngoan là nhờ phúc thọ bố cha nhiều lắm, chứ tiếc rằng lúc bố phải mồ côi vì vợ.

Vợ Thạnh đã bán mất Chung cho Mã là người kỳ dị, người nhà cũng đem lấy làm chuyện lạ, ai sao cũng vẫn buồng đi ngủ, lúc ấy Thạnh mới hơi yên tâm.

Từ đây Thạnh vẫn bàn với Chung cho Mã là người kỳ dị, người nhà cũng đem lấy làm chuyện lạ, ai sao cũng vẫn buồng đi ngủ, lúc ấy Thạnh mới hơi yên tâm.

Từ đây Thạnh vẫn bàn với Chung cho Mã là người kỳ dị, người nhà cũng đem lấy làm chuyện lạ, ai sao cũng vẫn buồng đi ngủ, lúc ấy Thạnh mới hơi yên tâm.

Vạn Thạnh ngoài bốn mươi tuổi vẫn chưa có con, phải lấy thêm một người vợ lẻ họ Vương, cả ngày không ngoài không đám trao đổi với nhau một tiếng.

Một hôm hai anh em vào trường quá Tú hạch, gặp một thiếu niên, dáng dấp, ăn mặc đều nhà nhận lịch sự, bèn đến trò truyện hỏi y nhau lắm, hỏi tên họ quê nhà là họ Mã, tên Giới phủ. Tớ đầy đi lại rất thân, lại thấp hương kết bái làm anh em. Thì xong chia tay ai về nhà nấy.

Chừng nửa năm sau, thốt nhiên Mã đem theo đầy tớ đến nhà họ Dương, gặp Dương ông ngồi ngoài cổng phơi nắng, coi áo bắt rận. Mã tưởng người lâm, bèn kể họ tên, bảo ông cụ vào bảo hộ. Ông mặc áo rồi đi vào. Có người bảo Mã ông cụ ấy tức là cha Dương. Mã coi chưa hết kinh ngạc, thì anh em Dương đã để dầu trần chạy ra đón vào đến nhà khách. Mã xin vào chào ông. Vạn Thạch chối là cha bị mệt. Kòi Mã kéo tay cùng ngồi xuống, chuyện trò vui vẻ, bắt giác trời đã sẩm chiều. Vạn Thạch mấy lần nói là để uống cơm ăn, nhưng mãi vẫn không thấy bưng lên. Hai anh em thay phiên chạy ra chạy vào mấy lượt; mới thấy một thằng ở gầy như con mắm, xách một bộ ngựa đưa lên, mỗi người uống được một chén đã cạn sạch.

Lại ngồi chờ một lúc lâu, Vạn-Thạch đi lên đi xuống đục đã kêu gọi người nấu nướng. Mã bắt đầu nóc đầu cả trán, mặt nóng bừng bừng. Một lúc nữa, tên đầy tớ gầy mới bưng lên một mâm cơm, thời là cơm gạo nay, mà nếu cũng chưa đầy chén, trong mâm chẳng có mẩu gì ngon lành. An song Thạch vội vàng đứng lên vào nhà trong, còn Chung thì đem chân gối ra ngồi với khách. Mã trách rằng :

— Trước kia tôi vẫn tưởng anh em nhà anh là người cao nghĩa, nên mới kết bạn lâm huynh đệ, ai ngờ các anh có cái đạo cơm cũng không nuôi được nổi ăn, lâm cho người ngoài thấy cũng sầu hổ thay !

Vạn Chung ứa nước mắt nói rằng :

— Nỗi khổ ở trong bụng tôi thật khó nói với anh quá. nhà tôi không may gặp người chị dâu tai ngược đến đó, mọi mà từ giã chỉ trẻ, không ai là không bị mụ đốt đã tàn nhẫn. Nếu anh với chúng tôi không có cái nghĩa trích huyết ăn thề thời chúng chuyện xấu xa thế nầy không khi nào tôi lại đâm kể cho anh nghe.

Mã sững sốt than thở một lúc, rồi nói :

— Lúc nãy tôi định sáng mai đi sớm, nhưng đã được nghe câu chuyện lạ nầy, không thể không trông thấy tận mặt mặt lắm. Anh có gan phòng không nào, cho tôi mượn ít lâu, rồi cứ để mặc tôi tự nâu lấy.

Vạn Chung vâng lời, quét dọn một gian phòng cho Mã ở, chỏ đến bưng lên mấy lượt nước ít gạo và rau có đem đến cho Mã, nhưng chỉ sợ chị dâu biết Mã hiểu ý cố sức ngăn cản. Lại nói Dương ông cùng ăn ở với mình, thân ta cho quận mua vải lụa may quần áo cho ông mặc. Cha con anh em họ Dương đều cảm kích đến ứa nước mắt.

Vạn Thạch ngoài bốn mươi tuổi vẫn chưa có con, phải lấy thêm một người vợ lẻ họ Vương, cả ngày không ngoài không đám trao đổi với nhau một tiếng.

Một hôm hai anh em vào trường quá Tú hạch, gặp một thiếu niên, dáng dấp, ăn mặc đều nhà nhận lịch sự, bèn đến trò truyện hỏi y nhau lắm, hỏi tên họ quê nhà là họ Mã, tên Giới phủ. Tớ đầy đi lại rất thân, lại thắp hương kết bái làm anh em. Thì xong chia tay ai về nhà nấy.

Chừng nửa năm sau, thốt nhiên Mã đem theo đầy tớ đến nhà họ Dương, gặp Dương ông ngồi ngoài cổng phơi nắng, coi áo bắt rận. Mã tưởng người lâm, bèn kể họ tên, bảo ông cụ vào bảo hộ. Ông mặc áo rồi đi vào. Có người bảo Mã ông cụ ấy tức là cha Dương. Mã coi chưa hết kinh ngạc, thì anh em Dương đã để dầu trần chạy ra đón vào đến nhà khách. Mã xin vào chào ông. Vạn Thạch chối là cha bị mệt. Kòi Mã kéo tay cùng ngồi xuống, chuyện trò vui vẻ, bắt giác trời đã sẩm chiều. Vạn Thạch mấy lần nói là để uống cơm ăn, nhưng mãi vẫn không thấy bưng lên. Hai anh em thay phiên chạy ra chạy vào mấy lượt; mới thấy một thằng ở gầy như con mắm, xách một bộ ngựa đưa lên, mỗi người uống được một chén đã cạn sạch.

Lại ngồi chờ một lúc lâu, Vạn-Thạch đi lên đi xuống đục đã kêu gọi người nấu nướng. Mã bắt đầu nóc đầu cả trán, mặt nóng bừng bừng. Một lúc nữa, tên đầy tớ gầy mới bưng lên một mâm cơm, thời là cơm gạo nay, mà nếu cũng chưa đầy chén, trong mâm chẳng có mẩu gì ngon lành. An song Thạch vội vàng đứng lên vào nhà trong, còn Chung thì đem chân gối ra ngồi với khách. Mã trách rằng :

— Trước kia tôi vẫn tưởng anh em nhà anh là người cao nghĩa, nên mới kết bái lâm huynh đệ, ai ngờ các anh có cái đạo cơm cũng không nuôi được nổi ăn, lâm cho người ngoài thấy cũng sầu hổ thay !

Vạn Chung ứa nước mắt nói rằng :

— Nỗi khổ ở trong bụng tôi thật khó nói với anh quá. nhà tôi không may gặp người chị dâu tai ngược đến đó, mọi mà từ giã chỉ trẻ, không ai là không bị mụ đốt đã tàn nhẫn. Nếu anh với chúng tôi không có cái nghĩa trích huyết ăn thề thời chúng chuyện xấu xa thế nầy không khi nào tôi lại đâm kể cho anh nghe.

Mã sững sốt than thở một lúc, rồi nói :

— Lúc nãy tôi định sáng mai đi sớm, nhưng đã được nghe câu chuyện lạ nầy, không thể không trông thấy tận mặt mặt lắm. Anh có gan phòng không nào, cho tôi mượn ít lâu, rồi cứ để mặc tôi tự nâu lấy.

Vạn Chung vâng lời, quét dọn một gian phòng cho Mã ở, chỏ đến bưng lên mấy lượt nước ít gạo và rau có đem đến cho Mã, nhưng chỉ sợ chị dâu biết Mã hiểu ý cố sức ngăn cản. Lại nói Dương ông cùng ăn ở với mình, thân ta cho quận mua vải lụa may quần áo cho ông mặc. Cha con anh em họ Dương đều cảm kích đến ứa nước mắt.

Vạn Chung ngồi bên mười tuổi vẫn chưa có con, phải lấy thêm một người vợ lẻ họ Vương, cả ngày không ngoài không đám trao đổi với nhau một tiếng.

Một hôm hai anh em vào trường quá Tú hạch, gặp một thiếu niên, dáng dấp, ăn mặc đều nhà nhận lịch sự, bèn đến trò truyện hỏi y nhau lắm, hỏi tên họ quê nhà là họ Mã, tên Giới phủ. Tớ đầy đi lại rất thân, lại thắp hương kết bái làm anh em. Thì xong chia tay ai về nhà nấy.

Chừng nửa năm sau, thốt nhiên Mã đem theo đầy tớ đến nhà họ Dương, gặp Dương ông ngồi ngoài cổng phơi nắng, coi áo bắt rận. Mã tưởng người lâm, bèn kể họ tên, bảo ông cụ vào bảo hộ. Ông mặc áo rồi đi vào. Có người bảo Mã ông cụ ấy tức là cha Dương. Mã coi chưa hết kinh ngạc, thì anh em Dương đã để dầu trần chạy ra đón vào đến nhà khách. Mã xin vào chào ông. Vạn Thạch chối là cha bị mệt. Kòi Mã kéo tay cùng ngồi xuống, chuyện trò vui vẻ, bắt giác trời đã sẩm chiều. Vạn Thạch mấy lần nói là để uống cơm ăn, nhưng mãi vẫn không thấy bưng lên. Hai anh em thay phiên chạy ra chạy vào mấy lượt; mới thấy một thằng ở gầy như con mắm, xách một bộ ngựa đưa lên, mỗi người uống được một chén đã cạn sạch.

Lại ngồi chờ một lúc lâu, Vạn-Thạch đi lên đi xuống đục đã kêu gọi người nấu nướng. Mã bắt đầu nóc đầu cả trán, mặt nóng bừng bừng. Một lúc nữa, tên đầy tớ gầy mới bưng lên một mâm cơm, thời là cơm gạo nay, mà nếu cũng chưa đầy chén, trong mâm chẳng có mẩu gì ngon lành. An song Thạch vội vàng đứng lên vào nhà trong, còn Chung thì đem chân gối ra ngồi với khách. Mã trách rằng :

— Trước kia tôi vẫn tưởng anh em nhà anh là người cao nghĩa, nên mới kết bái lâm huynh đệ, ai ngờ các anh có cái đạo cơm cũng không nuôi được nổi ăn, lâm cho người ngoài thấy cũng sầu hổ thay !

Vạn Chung ứa nước mắt nói rằng :

— Nỗi khổ ở trong bụng tôi thật khó nói với anh quá. nhà tôi không may gặp người chị dâu tai ngược đến đó, mọi mà từ giã chỉ trẻ, không ai là không bị mụ đốt đã tàn nhẫn. Nếu anh với chúng tôi không có cái nghĩa trích huyết ăn thề thời chúng chuyện xấu xa thế nầy không khi nào tôi lại đâm kể cho anh nghe.

Mã sững sốt than thở một lúc, rồi nói :

— Lúc nãy tôi định sáng mai đi sớm, nhưng đã được nghe câu chuyện lạ nầy, không thể không trông thấy tận mặt mặt lắm. Anh có gan phòng không nào, cho tôi mượn ít lâu, rồi cứ để mặc tôi tự nâu lấy.

Vạn Chung vâng lời, quét dọn một gian phòng cho Mã ở, chỏ đến bưng lên mấy lượt nước ít gạo và rau có đem đến cho Mã, nhưng chỉ sợ chị dâu biết Mã hiểu ý cố sức ngăn cản. Lại nói Dương ông cùng ăn ở với mình, thân ta cho quận mua vải lụa may quần áo cho ông mặc. Cha con anh em họ Dương đều cảm kích đến ứa nước mắt.

Từ Nhà Văn Đoàn Hương (chủ quản Huỳnh Chiếu Đẳng)

Số 2

HỒI I

MỘI LÚC MỘI KINH DỊ QUÁI ĐÀN

— Có phải là Bách Xuyên nhân huynh đó không ? Tiểu đệ là Tạ Thanh Dương đây.

Lúc ấy người và ngựa cũng vừa tới nơi, ông già cười ha hả, nói :

— Tạ hiền đệ, lâu nay mạnh khỏe chứ ? Mười năm rồi, không gặp mặt, Bách Xuyên nay mong nhớ quá !

Thầy bạn và thiên niên, khập mình cả bụi-đất hai người ngạc nhiên hỏi :

— Hiền đệ có việc gì gấp mà cơi vội... phong trần đến người như thế ?

Thanh Dương gằng cười, nói :

— Việc nầy nghĩ ra thiệt hết sức kỳ ! Bách Xuyên nhân huynh ơ ! Tiểu đệ đầu trên 20 năm rồi chưa có dịp nào trung nguyện, nhưng cái bọn gọi là « Cân Khôn Ngũ tuyệt » ấy, phải chăng đã 20 năm rồi không thấy xuất hiện nữa. Vả lại nghe nói qua nhà họ đã qua đời rồi mà ? !

Bách Xuyên hơi kinh ngạc, chỉ tay về con đường phía sau, nói :

— Cách đây ước 20 dặm, có một Thị trấn nhỏ sầu quán trọ. Ta với hiền đệ, lâu năm xa cách, thì cũng nên nâm với nhau một đêm nói chuyện chơi, đủ ta cũng có việc khả vội. . . !

Hai người liền quay ngựa lại, theo sau là Khả Linh. Chỉ lát sau là tới thị trấn, tìm một nhà trọ nhà nghỉ chân. Hai người truyền dọn cơm rượu, dùng ngay ở nơi phòng ngủ. Thanh Dương gọi Khả Linh ra lệnh sư bả. Bách Xuyên ngẩm kỹ Khả Linh rồi nói :

— Thằng bé nầy cần cắt rất tốt đây ! Hiền đệ ta cũng đay đã, trong lại nó sẽ trở nên đức sắc trong riêng vậ. Có điều rằng hiền đệ dẫn nó đi đứ lâm trung nguyên chuyện nầy, ta nghĩ có điểm không hợp thời lắm, vì giây đây các nhân vật trong vở lâm trung nguyên đều hết sức trách không chịu lẻ, lô một ra... 'ế khiết bị cái họa sát thân không rõ mạnh mối tư đâu !

— Thế là thế nào ?

Bách Xuyên nói :

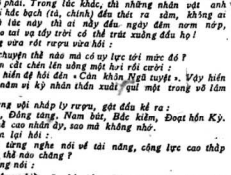

— Chừng nửa năm nay, xảy ra 3 cầu chuyện khiến mọi người lấy làm thích thú mà khi nói đến. Sự việc xảy ra đã làm chấn động hết các vô phái. Trong lúc khác, thì những nhân vật anh hùng cả hai phái hắc bạch (tà, chính) đều thứ ra sảm, không ai dung nổi. Thế mà lúc nay thì ai nấy đều ngày đêm nơm nớp, không rõ lúc nào tai vạ tầy trời có thể trát xuống đầu hồ !

Thanh Dương vừa rót rượu vừa hỏi :

— Ba câu chuyện thế nào mà có uy lực tới mức đó ?

Bách Xuyên đặt chén lên uống một hơi rồi cười :

— Vừa rồi hiền đệ hỏi đến « Cân khôn Ngũ tuyệt ». Vậy hiền đệ có còn nhớ năm vị kỳ nhân thần xuất quỉ một trong vô lâm chăng ?

Thanh Dương vội nhấp ly rượu, gật đầu kể ra :

— Tây đạo, Đông tăng, Nam bút, Bắc kiếm, Đoạt hồn Kỳ.

Năm vị tuyệt thế cao nhân đy, sao mà không nhớ.

Bách Xuyên hỏi :

— Hiền đệ từng nghe nói về tài năng, công lực cao thấp giữa năm vị đy thế nào chăng ?

Thanh Dương nói :

— Đệ không được biết cặn kẽ lắm. Nhưng cứ lời đồn trên chốn giang hồ, nói đến cảnh lực chân thực thì trong hạn Ngũ Tuyệt, hình như Nam bút cao hơn các người kia một bậc. Nhưng vì phương diện khác, thì đy như ăn hiếp phiết hết không để lại tâm tích, mang giữa bất thường, bí hiểm như ma, thì Đoạt hồn Kỳ kẻ là bậc nhất.

Bách xuyên gật đầu, cười nói :

— Hiền đệ nói đúng, đúy. Ba câu chuyện ta kể ra đây, đều do tay Đoạt hồn Kỳ là người mà hiền đệ mới là ăn hiếp như ma, thần-đồng hay tiên đồng : trẻ con tiên tuổi, một ông tiên trẻ con.

Thanh Dương ngẩn đầu Bạch Long đôi với mười hai cái xác chết vừa rồi mà cảm thấy rợn cả người, tay nhiên chưa muốn thuật lại việc, bèn đục Bách Xuyên kể tiếp. Uống cạn một ly rượu đầy, Bách Xuyên khả một hơi, nói tiếp :

— Câu chuyện thứ nhất đều thuật thế nầy : Lân ấy, luân năm ngày đêm liền, Cân khôn Ngũ tuyệt so tài đầu thế sống nhân trên ngọn Kim dinh núi Nga mi, đến nỗi người nào người nầy kết hết cả chân lực rồi mà vẫn bất phân thắng bại. Cuối cùng họ đồng ý dinh chỉ cuộc đầu và hiệp ý giữ xác dinh rằng năm người kết hết cả chân lực rồi mà vẫn bất phân thắng bại. Cuối cùng họ đồng ý dinh chỉ cuộc đầu và hiệp ý giữ xác dinh rằng năm người ngang tay nhau, không ai hơn kém. Đệ tử kỉ hiện nghe nói đến tài năng nghệ lân nầy, mỗi người đều vừa chắp tay cung, đứng cách tầng đá lớn bước, đứng ngăn tay « cách không » khắc tên hiệu mình lên đó.

Vì nói khác tên của Nam bút so với nhẽ khác của bốn người kia, sửa hơn ba phân, nên các vô phái đều rằng : tài nghệ Cân khôn Ngũ tuyệt tuy kể là ngang nhau, nhưng vì phương diện chân lực sau một cuộc cầm cự nhau lâu như vậy, so sánh những nét khắc trên đá.— thì Nam bút được coi là có phần sung túc hơn bốn người kia chút ít ! Sau lần đó, đã hai chục năm rồi, Cân-Khôn Ngũ Tuyệt chẳng những vắng bóng giang-hồ, luân cả việc họ còn sống hay chết, không ai biết đến nữa ! Thế rồi,— chưng nửa năm nay, bỗng nhiên năm chữ ghi lâm kỷ niệm khắc trên tảng đá ở ngọn Kim dinh Nga mi kia, không biết kẻ nào đã xóa phẳng lâm biến hẳn đi bốn tên Tây Đạo. Đông Tăng,— Nam Bút,—Bắc kiếm. Giờ chỉ có mấy chữ « Đoạt hồn kỳ » là ý nhiên còn lại !

Thanh Dương nói :

*— Thế thời ai đã xóa bốn chữ kia đi ! Giả thử như « Đoạt hồn Kỳ lại một lần nữa xuất hiện, thì hẳn cũng chẳng qu

VỊNH NHÂN-SĨ

Nhân sĩ ngày nay trách nhiệm to,
Hà vì thế sự đứt đầu vô?
Quốc gia hưng phế giữ nghiêm trong,
Danh nghĩa tôn vong phải dấn do.
Đại biểu bù nhìn thôi khói nói,
Hội-đồng-tư vấn có chi mô?
Vì đủ trái ngược lòng dân muốn,
Tội ấy sau này mới đáng lo.

VÕ-OANH

Bức thư gửi Trung Tướng DƯƠNG-V-MINH của dân A.C.L. «Đồng Tiến III» Quận Gò Vấp khiếu nại về sự thiếu công bình trong việc trợ cấp khi thành lập ấp.

Thành lộc Thôn, ngày 11 tháng 1 năm 1964
Kính gửi
Trung Tướng Dương văn Minh
Chủ Tịch Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng,
Kính thưa Trung Tướng,

Chúng tôi thành tâm kính độ đơn nầy đến Trung (Tướng nhờ Trung Tướng một việc như sau :

Nguyên ngày chính Phủ ban hành, chánh sách ấp chiến lược.

Chúng tôi nghe theo lệnh Đại ý Võ văn Hai Quận trưởng Gò vấp, bảo chúng tôi sẵn sàng đóng góp chiến lược và đó nhà vào ấp chiến lược nếu nhà nào không đó vào ấp, thì Đại ý rạ tính đập nhà và đốt ấp.

Với sự kiện nói trên chúng tôi không dám nhận trở cấp tốc đó nhà vào ấp chiến lược. Hơn nữa chúng tôi tưởng thấy ấp chiến lược có lợi và việc chống cộng.

Chúng tôi sẵn sàng ra công sây đắp ấp chiến lược trong lúc ấy. Đại ý Võ văn Hai, và Hội Đồng Xã Thạnh lộc thôn. Cố nói với chúng tôi đang một số tiền để dời vào ấp chiến lược được Chánh phủ trợ cấp cho những nhà ngói bằng tiền, những nhà tranh là cũng bằng tiền gọo vài v.v. . .

Thưa Trung Tướng theo ý nghĩ chúng tôi, chúng tôi tin tưởng rằng lời Đại ý Võ-văn-Hai, Quận-trưởng Gò vấp và Hội đồng Xã Thạnh lộc đã nói với chúng tôi chắc có.

Nhưng đã lâu, chúng tôi không thấy những quà tặng và Hội Đồng xã Thạnh Lộc đã hứa. Với chúng tôi như trên, chỉ thấy là lau. Hội Đồng Xã Thạnh Lộc phải đến biên danh sách và nói với chúng tôi biên danh sách cho biết. bao nhiêu nhà bị đốt để phát những mền đỡ trợ cấp như vậy mà chúng tôi cũng không thấy gì.

Hơn nữa chúng tôi thấy những ấp lân cận như Ấp Đồng Tiến (4) ấp Đồng tiến 5) đã có trợ cấp, mà ấp Đồng tiến III của chúng tôi không có trợ cấp, mà ấp chiến lược chúng tôi xây đắp trước mấy ấp kia mà không có trợ cấp.

Chúng tôi thắc mắc vì thế trợ cấp thiếu công bình vậy chúng tôi đông đúng lên kinh lớn đến Trung Tướng để nhờ Trung Tướng xem xét dùm chúng tôi thành thật rất đội ơn.

Nay kính

Đồng đơn :

Bà Trần-thị-Quên

Thẻ cán cước số 145.983 Cấp tại Gò vấp ngày 18-10-61

Hà-văn-Lực cán cước số 941487 Cấp tại Gò vấp 12-12-61.

(F.D.)

CÓ NÊN ĐẶT VẤN ĐỀ TĂNG LƯƠNG QUÂN ĐỘI KHÔNG?

Thiết tưởng không gì hợp thời, hợp cảnh hơn lúc nầy nếu chúng ta đem vấn đề lương bổng bình sĩ ra kiểm điểm lại.

Thực vậy, từ nhiều năm qua, cả thế nhi lương của Q.Đ.V.N.C.H. chưa có gì thay đổi một cách thích đáng khả dĩ đối sống binh sĩ và gia đình họ được thoải mái thêm được phần nào.

Quy chế lương bổng của binh sĩ quân đội ta được áp theo quy chế của quân đội Pháp với một vài sửa đổi nhưng tựu trung vẫn số lương và phụ cấp cũng vẫn là lương triết tính từ năm 1951. Và ai cũng rõ là từ đó tới nay giá sinh hoạt điền nhiều mà tiền hương thì không nguyên một chỗ hoặc có sẽ xích thì cũng chẳng là bao.

Đường tôi tin rằng tình trạng trên đã được các vị Chỉ huy Quân Đội quan tâm và đang tìm biện pháp cải thiện, riêng Thời-Luận chúng tôi có vài ý kiến như sau :

Thử so sánh lương bổng Công chức và Quân nhân

Quả thực là 1 việc đáng vực cười khi mang đối chiếu 1 bảng lương thăng của 1 người tùy phái công nhật hàng chót với 1 binh nhì trong Q.Đ.V.N.C.H.

Nếu mà thăng người binh nhì sinh viên qua số 1221đ thì người tùy phái lĩ-lĩ 1600đ có lẽ kể triết tính lương đã cho rằng công việc người tùy phái làm việc vất trong hàng tính, hàng sẽ của chính phủ phong kiến, thực dân, Nguyễn văn Tâm chánh phủ nầy, tuy cũng như các đợng, đơn rạt cứ tại đó là phiếu nếu không thì sẽ bị bắt bỏ lôi-thôi, nhưng hợ hơn các ông ở chủ không cần phải đóng góp cam nhàng cho người về Sàigòn để ở : trực chiến.

Chế độ Tổng Thống của các ông ?

Các ông đã hình điện mà tạo cho Việt Nam một chế độ mà các ông cho là giống với chế độ Tổng thống Hoa Kỳ.

Hai chế độ đó có giống nhau thì chỉ giống nhau như cái nhà chọc trời giống với cái nhà lợp tôn ở chỗ cả hai cùng là một « cái nhà » đó ».

Các ông đã hình điện mà tạo cho Việt Nam một chế độ mà các ông cho là giống với chế độ Tổng thống Hoa Kỳ.

Hai chế độ đó có giống nhau thì chỉ giống nhau như cái nhà chọc trời giống với cái nhà lợp tôn ở chỗ cả hai cùng là một « cái nhà » đó ».

Ở Hoa Kỳ, Quốc hội là một quốc hội, nghị sĩ là nghị sĩ, nghĩa là những người tự do, không ở ai hết, không sự chánh quyền, biết và dám làm nhiệm vụ của họ. Ở đây, nghị sĩ chỉ là những người công chức chánh trị, có chức vụ làm thật như mấy người xướng ngôn nên đã phát thanh cả nhiều vụ đọc những bài người ta viết sẵn.

Ở Hoa Kỳ, quyền của Tổng thống còn bị quyền Tư pháp kiểm soát chặt chẽ : tối cao Pháp đình có quyền ấy bả, và bấy bổ những người đã của Tổng Thống nếu trái với Hiến pháp. Liệu ông có dám cả gan so sánh cái mà các ông gọi là nhiệm Hiến Hiến (có chưa) làm gì, hoạt động thế nào ? Với pháp định đó không ?

Ở Hoa Kỳ, quyền Tổng Thống còn bị đang ở Thượng Nghị Viện kiểm soát, Trong chế độ Tổng thống của các ông, Tổng Thống là «lanh tụ tối cao» và dám cả gan xem phạm uy danh Tổng Thống ?

Ở Hoa Kỳ Tổng thống bị đàng đầu lập kiểm soát: Đảng nầy trong mấy năm nay ba chiếm đa số trong Quốc hội, cho nên việc kiểm soát công thuận tiện, dễ dàng hơn. Ở Việt Nam có ai dám công khai đối lập với chánh quyền.

Trong một chế độ mà chánh quyền tự coi là bất kỉ à xem phạm (kể từ viên cảnh binh trở lên), ai dám làm đối lập ? dễ bị bắt thẩm vấn Đặc phái nào đó, giả sử đến 70 tuổi, mà còn bị bắt vì dám chỉ trích chánh phủ, hay bao nhiêu người bị bắt vì dám đi đau mít, chỉ vì bực tức nói lấy ba trong các tuyên cơm, khi chưt ít « ăn » lắm cho người ta hơi quên sự ?

Ở Hoa Kỳ, Tổng Thống bị dự luận kiểm soát. Bất cứ người công dân nào, công cụ quyền nhiều thì, gọi điện thoại, đánh điện tơn Tổng thống để tỏ ý mình.

(Còn nữa).

Đọc và cổ động Thời-Luận

Bức thư gửi Trung Tướng DƯƠNG-V-MINH

Tiếp theo 9 Trang 1

Bình sĩ Bắc kích tại đây 16 cán vụ an chận lương của họ vào 200.000đồng, rồi bị thuyên chuyển đi nơi khác. Nay đồng bào trong Quận Cà Chi thuộc Tỉnh Hậu Phước, lại đem đơn tố cáo với Chánh quyền nhiều tôi như : cướp của, quyt tiền trợ cấp đồng bào đối nạn vào Ấp Chiến lược, các tiện bỏ bạn và đại ý đầu sáng số tiền ấy có tên mất triệu đồng.

Theo đơn Hora, vào ba tuần tháng 2-63, ông Nguyễn văn Khải 43 tuổi có vợ I. Cô thị Sửu 39 tuổi nguy tại Ấp Bắc-Tre xã Tân An Hội quận Cà Chi (tỉnh Bình Dương cả) hiện là tỉnh Hậu Nghĩa nói) đang trước thuốc là nằm nhà, thì bị lính đồn Bình bắt về Quận điều tra và sau đó bảo vợ ông Khải (chị Sửu) đem 20.000đ. chuộc mạng chồng. Nhưng vì nghèo túng, chị bán hết vì đồ đạc được 15.000đ. đem nạp, nên tìm mặt và chồng (ông Khải) bị giết chôn tại Giồng Gảng kp Trảng Lớn xã Trung Lập, cách Quận lỵ 5 cây số. Người ra có 3 nạn nhân cùng bị giết chết như trên là : Lê văn Nẻ 63 tuổi (thăng 3-63), Nguyễn văn Trung 17 tuổi (tháng 10-62) và Nguyễn văn Bớt 30 tuổi (tháng 9-62)

Tại Quận lỵ Củ Chi (Hậu nghĩa) ông Bình đã quyt tiền đầu sáng của Nghiệm thành Liên 42 tuổi Đại lý SHELL và bà Ngô thị Xiết 53 tuổi (Đại lý CALTEX) cũng bị quyt là 180 000đ. (vụ nầy đã đưa ra tòa Tiểu hình vào tháng 10-62) Ngoài ra, mỗi gia đình đồng bào đóng góp vào A.C.L được trợ cấp 1.000 đ., nhưng ông Bình đã thủ tiêu luôn. Hiện cuộc điều tra đang tiến hành.

Tiếp theo 7 Trang 1

tìm một giải hòa hình để giải quyết vụ tranh chấp Hoa Kỳ — Panama.

Trung Hoa Dân quốc sẽ hòa giải Panama với Hoa Kỳ ?

ĐÀI BẮC (UPI) 15-1.— Hôm thứ ba, bà Soong Mei-Ling, đại sứ Panama tại Đài Bắc tuyên bố trong 1 cuộc họp báo là Tổng thống Trung quốc Thanh đã ủng hộ tính thần và chịu đứng ra hoà giải trong vụ tranh chấp giữa Panama và Hoa kỳ. Người trung Hoa quốc gia cũng đã hứa với bà ấy như Tổng thống Tưởng giới Thạch.

Tình hình ở Panama

PANAMA (AFP) 15-1.— Từ ngày thứ ba, thì hành quyết định của ông Cyrus Vance, bộ trưởng lục quân Mỹ, quốc kỳ Panama bắt đầu được kéo lên bên cạnh cờ Hoa kỳ trước các trường học trên khu kênh đào. Mặt khác, trên khắp nước Cộng Hòa Panama người ta đã được vận hành. Các trên bốt, sân vận đồng, trường quốc tế Tocumen hoạt động trở lại, nhưng anh hưởng vẫn còn rất bất tin luôn, nhà chức trách cho mới nhiều lần Minh Đức không đến. Kể 2 hôm sau, có lượt sự của Minh Đức bảo tin cho nhà chức trách hay rằng, kẹp M.D. đã bị kẻ mật lái xe đến bắt các mấy hôm nay. Injt sự nầy lại cho biết thêm : nhà của M.D. không rõ số xe. Sự thật ra sao, hiện nhà chức trách đang mở cuộc điều tra.

(F.D.)

Tiếp theo 4 trang 1

Nhắc lại số phận các báo cũ, ông Tổng trưởng cho biết tôn xét lại trường hợp của mỗi tờ.

Số phận của « Dân Ta » «Dân Đen» và «Tân Văn».

Anh Nguyễn duy Hinh có hỏi về số phận của 3 báo : « Dân Ta », « Dân Đen » « Tân Văn », và tính bày rằng việc đóng cửa nhiều báo không có lợi, đã Bộ Thông Tin không đóng cửa thì ra cạnh tranh, nhiều báo cùng tự đóng cửa.

Thiếu Tướng Đỗ Mậu trả lời :

— Trước vấn đề dư luận Bộ không ngại cần phải cương quyết trong giai đoạn nầy mới cứu nước được.

Về số phận 3 tờ nói trên, ông Tổng trưởng cho biết :

— Nhưt báo Tân Văn không thể cho ra được. Tình trạng « Dân ta» đang đóng cửa thì ra cạnh tranh, nhưng nhà ngói bằng tiền, nhưng nhà tranh là cũng bằng tiền gọo vài v.v. . .

Thưa Trung Tướng theo ý nghĩ chúng tôi, chúng tôi tin tưởng rằng lời Đại ý Võ-văn-Hai, Quận-trưởng Gò vấp và Hội đồng Xã Thạnh lộc đã nói với chúng tôi chắc có.

Nhưng đã lâu, chúng tôi không thấy những quà tặng và Hội Đồng xã Thạnh Lộc đã hứa. Với chúng tôi như trên, chỉ thấy là lau. Hội Đồng Xã Thạnh Lộc phải đến biên danh sách và nói với chúng tôi biên danh sách cho biết. bao nhiêu nhà bị đốt để phát những mền đỡ trợ cấp như vậy mà chúng tôi cũng không thấy gì.

Hơn nữa chúng tôi thấy những ấp lân cận như Ấp Đồng Tiến (4) ấp Đồng tiến 5) đã có trợ cấp, mà ấp Đồng tiến III của chúng tôi không có trợ cấp, mà ấp chiến lược chúng tôi xây đắp trước mấy ấp kia mà không có trợ cấp.

Chúng tôi thắc mắc vì thế trợ cấp thiếu công bình vậy chúng tôi đông đúng lên kinh lớn đến Trung Tướng để nhờ Trung Tướng xem xét dùm chúng tôi thành thật rất đội ơn.

Nay kính

Đồng đơn :

Bà Trần-thị-Quên

Thẻ cán cước số 145.983 Cấp tại Gò vấp ngày 18-10-61

Hà-văn-Lực cán cước số 941487 Cấp tại Gò vấp 12-12-61.

(F.D.)

Tiếp theo 3 trang 1

Sau khi đáp phi cơ trực thăng đến gần đại điểm cuộc lễ, Trung Tướng Dương văn Minh và Thủ Tướng Nguyễn ngọc Tho ngồi xe Jeep đã đến tại đây quãng trước 10 giờ. Trên khán đài danh dự, Quốc-kỳ Việt Nam xen lẫn với Quốc kỳ Nhật Bản.

Những điều cần thiết và Chương trình Danhim

Đây là một thực hiện lớn lao nhất từ trước đến giờ của Việt-nam và tân quan trọng số vốn đầu tư, vì hành phí đầu tuần thứ đợt an đầu (đợt I và II) được dự trù là 44 triệu rưỡi mỹ kim được Nhật Bản đài thọ trong 3 năm khó bồi thường chiến tranh cho Việt Nam.

Đợt đầu dự án đã được thực hiện có được một công xuất là 80.000 kw và gồm những công tác chính yếu là đập được ba triệu sáu trăm ngàn thước khối để đắp một cái đập vĩ đại trên thượng lưu sông Đồng Nai và đập khác 1 triệu sáu trăm ngàn thước khối để đắp một cái đập vĩ đại tọa thành trên hạ lưu sông Đồng Nai, một đường hầm dẫn nước xuống ngăn nhà máy điện dưới đồng chất và một phần hầm bằng bê tông cốt sắt. Đập nầy dài 1.460 thước, bề ngang dưới đáy được 180 thước bề ngang trên mặt 20 thước.

Ông thấy sự dẫn nước từ hồ chứa Đơn Dương đến nhà máy thủy điện ở Sông Pha cách độ chừng 22 cây số. Đường ống có thể hồi đến dẫn chỉ một lực lượng tối đa là 13,2 thước khối mỗi giây.

Nhà máy phát điện Sông Pha dài 93 thước, ngang 28 thước, độ cao từ mặt đất lên là 18 thước và từ mặt đất xuống 12 thước, được xây cất bằng bê-tông cốt sắt có thể chịu đựng sức bam đạn trung bình và những rung chuyển động đất. Nhà máy nầy được trang bị tua-bin công xuất 42.000 kilowatts và 4 máy phát điện công xuất 45.000 KVA cái.

Phương pháp đầu hành của hệ thống thủy điện nầy có thể được tóm tắt một cách giản tiện như sau : nước đang Danhim được chứa trở hồ nước Đồng-Dương chảy xuyên qua ống dẫn nước và nhờ từ trên một độ cao quãng 800 thước mà có đủ sức mạnh quay trên tua bin lại nhà máy điện Sông phạ để phát thành điện. Điện nầy được dẫn về trạm biến áp Đa-Phước để phân phối tại Thủ-Đức bằng đường dây cao thế 220 kV, cây số suyên qua tất cả 629 trụ điện nằm phần lớn giữa rừng núi hoang vu. Đây là lần đầu tiên. Việt Nam có đường dây điện điện cao thế đến 280 KV, Nhà máy biến điện tại Thủ-Đức có nhiệm vụ biến đổi hạ điện cao thế 230 KV xuống điện trung bình thế 66 KV và 11 K

V ước khi điện được đưa vào các đường dây trung thế chạy quanh Saigon Chợ-lớn và các vùng phụ cận.

Dẫn vốn của Thủ Tướng Nguyễn ngọc Tho.

Trong cuộc lễ nầy ông bộ Trưởng Công chánh và ông Đặc sứ Kinh tế Chánh phủ Nhật bản có đọc diễn văn nói về sự thực hiện chương trình Đa Nhim, tiếp theo là diễn văn của Thủ Tướng Nguyễn ngọc Tho

Thủ Tướng đã nhấn mạnh về những triển vọng lớn lao của công cuộc thực hiện nầy vì nhờ đó điện lực sẽ dồi dào.

Sau khi nhắc đến sự tương trung hợp tác hữu nghị Việt-Nhựt, Thủ Tướng đã để lời cảm ơn các nhân vật Nhựt đã tạo tình giúp đỡ cho sự thành công của dự án.

Thủ Tướng tin tưởng rằng sau chương trình Đa-nhim, sự hợp tác nầy tiến sẽ cần được thể hiện qua nhiều dự án kinh tế quan trọng khác và cho biết hiện các kỹ thuật gia ba nước đang nghiên cứu việc thiết lập hệ thống kỹ nghệ lớn lao tại Cam Ranh để sử dụng nguyên liệu trong vùng cao nguyên nhằm sản phẩm hóa học.

Ngỏ lời với Trung Tướng Dương văn Minh, Thủ Tướng cảm ơn về sự hiện diện và tuyên bố rằng chiến tranh hiện tại của nhân dân Việt Nam là một chiến tranh toàn diện, diễn tiến trên mọi mặt trận, kinh tế, xã hội và chánh trị cũng như quân sự

Sau bản diễn từ của Thủ Tướng Nguyễn ngọc Tho, Trung Tướng Dương văn Minh, chủ tịch H.Đ. Q.N.C.M. gần huy chương cho nhiều nhân vật có công với việc thực hiện chương trình Danhim, trong số có Thủ Tướng Nguyễn ngọc Tho.

Điện đã được đưa về tới Thủ Đức

Sau đó, Trung tướng Chủ tịch Hội đồng Quân nhân Cách mạng kiêu tử. Riêng Thủ tướng cất bằng khánh thành và đi vào viếng các cơ sở bên trong nhà máy.

Tại đây, sau khi khánh thành một tấm bia kỷ niệm, Thủ tướng và các nhân vật đã thăng tầng đi lên bơm nước điều khiển để phát và đưa điện Danhim lần đầu tiên về tới nhà máy điện đặt tại Thủ Đức.

Rồi Sông Pha lối 12 giờ trưa Thủ tướng và các nhân vật đến thăm Đơn Dương khánh thành một Đại Kỹ nghiệm đặt tại đây và đồng thời đưng trên viên vọng đài quan sát công quật đập nước và hồ chứa nước.

Lối 14 giờ, Thủ Tướng và các nhân vật đáp trực thăng trở lại phi trường Liên Khương và đáp phi cơ về đến Saigon vào quãng 15 giờ.

CÓ NÊN ĐẶT VẤN ĐỀ TĂNG LƯƠNG QUÂN ĐỘI KHÔNG?

Tiếp theo 6 Trang 1

Hai chế độ đó có giống nhau thì chỉ giống nhau như cái nhà chọc trời giống với cái nhà lợp tôn ở chỗ cả hai cùng là một « cái nhà » đó ».

Các ông đã hình điện mà tạo cho Việt Nam một chế độ mà các ông cho là giống với chế độ Tổng thống Hoa Kỳ.

Hai chế độ đó có giống nhau thì chỉ giống nhau như cái nhà chọc trời giống với cái nhà lợp tôn ở chỗ cả hai cùng là một « cái nhà » đó ».

Ở Hoa Kỳ, Quốc hội là một quốc hội, nghị sĩ là nghị sĩ, nghĩa là những người tự do, không ở ai hết, không sự chánh quyền, biết và dám làm nhiệm vụ của họ. Ở đây, nghị sĩ chỉ là những người công chức chánh trị, có chức vụ làm thật như mấy người xướng ngôn nên đã phát thanh cả nhiều vụ đọc những bài người ta viết sẵn.

Ở Hoa Kỳ, quyền của Tổng thống còn bị quyền Tư pháp kiểm soát chặt chẽ : tối cao Pháp đình có quyền ấy bả, và bấy bổ những người đã của Tổng Thống nếu trái với Hiến pháp. Liệu ông có dám cả gan so sánh cái mà các ông gọi là nhiệm Hiến Hiến (có chưa) làm gì, hoạt động thế nào ? Với pháp định đó không ?

Ở Hoa Kỳ, quyền Tổng Thống còn bị đang ở Thượng Nghị Viện kiểm soát, Trong chế độ Tổng thống của các ông, Tổng Thống là «lanh tụ tối cao» và dám cả gan xem phạm uy danh Tổng Thống ?

Ở Hoa Kỳ Tổng thống bị đàng đầu lập kiểm soát: Đảng nầy trong mấy năm nay ba chiếm đa số trong Quốc hội, cho nên việc kiểm soát công thuận tiện, dễ dàng hơn. Ở Việt Nam có ai dám công khai đối lập với chánh quyền.

Trong một chế độ mà chánh quyền tự coi là bất kỉ à xem phạm (kể từ viên cảnh binh trở lên), ai dám làm đối lập ? dễ bị bắt thẩm vấn Đặc phái nào đó, giả sử đến 70 tuổi, mà còn bị bắt vì dám chỉ trích chánh phủ, hay bao nhiêu người bị bắt vì dám đi đau mít, chỉ vì bực tức nói lấy ba trong các tuyên cơm, khi chưt ít « ăn » lắm cho người ta hơi quên sự ?

Ở Hoa Kỳ, Tổng Thống bị dự luận kiểm soát. Bất cứ người công dân nào, công cụ quyền nhiều thì, gọi điện thoại, đánh điện tơn Tổng thống để tỏ ý mình.

(Còn nữa).

Đọc và cổ động Thời-Luận

Thu-Đức

Tiếp theo 1 trang 1

đều vị, thì kể làm gì đến lớp cùng dân luôn luôn bị bóc lột, nhẹ không chịu đói dạ thay lòng.

Kháng kế gì dân kể chi sĩ « ba đời làm Việt gian », cứ mỗi khi ông Cò bà Cò bước ra thì chúng ta đã thấy xám xít chạy theo biết bao ông lớn bà lớn nhân như con chi chi, hóa thành những cô cậu, nựng nựng vầy bà cô, làm chiều lắm con.

Thời Lư-Kỷ, Hoàng-Tung còn đương thịnh-thế, biết bao nhiêu Mai-bà Cao phải thác oan bao nhiêu Trần-đông-Sơ phải hạ ngục và bao nhiêu Hầu Loan vênh vang tự đắc. Cũng như Lư-Kỷ, Hoàng Tung, anh em họ Ngô cũng không còn nữa, và xác phải vui đâu điểm trên một miếng đất sau chùa.

Chớ dợi cho lòng dân lắng xuống, hàng ngũ họ Ngô như lại nhỏ nhoe bắt đầu hoạt động, dưới hình thức nầy hay hình thức khác, một phản chạy theo Việt Cộng để tình chuyện cầu-an sau nầy, một phản tiền vào cửa ngõ trung lộp để lại tự biên thành đoàn quân thứ năm của Pháp như từ 80 năm về trước.

Người ta muốn làm lẽ cầu hôn cho họ Ngô. Thực ra nên chi kẻ bọn con cháu nhà Ngô thì lẽ đi nhiên từ xưa tới nay không ai chấm đoàn cả. Nhưng là bọn Hầu Loan mưu đồ en trả nghĩa Lư-Kỷ Hoàng-Tung, công khai tự hợp, cả thể gây nhiều sự rắc rối về sau.

Chúng ta phải để phòng mưu mô ấy. Chớ để cho những bọn nương bà lợi dụng tự do tín ngưỡng, để âm mưu một lần nữa, xây bài hại nước hại dân Hầu Loan thờ Lư Kỷ, tuy vì ân nghĩa nhưng phép nước không dung.

Những kẻ không phải con cái chính thức của gia đình họ Ngô, thì lấy danh nghĩa gì mà cầu hôn cho kẻ thù của dân tộc.

Chúng ta rất tử bi hỉ xả không muốn quát những con ngựa đã chết rồi, nhưng chúng ta phải đặt câu hỏi : « Bọn vô tổ quốc có muốn âm mưu gì không ?

TỪ BÍCH

GIỌT CUỐN BỐN PHƯƠNG

(Tiếp theo trang 1)

đều vị, thì kể làm gì đến lớp cùng dân luôn luôn bị bóc lột, nhẹ không chịu đói dạ thay lòng.

Kháng kế gì dân kể chi sĩ « ba đời làm Việt gian », cứ mỗi khi ông Cò bà Cò bước ra thì chúng ta đã thấy xám xít chạy theo biết bao ông lớn bà lớn nhân như con chi chi, hóa thành những cô cậu, nựng nựng vầy bà cô, làm chiều lắm con.

Thời Lư-Kỷ, Hoàng-Tung còn đương thịnh-thế, biết bao nhiêu Mai-bà Cao phải thác oan bao nhiêu Trần-đông-Sơ phải hạ ngục và bao nhiêu Hầu Loan vênh vang tự đắc. Cũng như Lư-Kỷ, Hoàng Tung, anh em họ Ngô cũng không còn nữa, và xác phải vui đâu điểm trên một miếng đất sau chùa.

Chớ dợi cho lòng dân lắng xuống, hàng ngũ họ Ngô như lại nhỏ nhoe bắt đầu hoạt động, dưới hình thức nầy hay hình thức khác, một phản chạy theo Việt Cộng để tình chuyện cầu-an sau nầy, một phản tiền vào cửa ngõ trung lộp để lại tự biên thành đoàn quân thứ năm của Pháp như từ 80 năm về trước.

Người ta muốn làm lẽ cầu hôn cho họ Ngô. Thực ra nên chi kẻ bọn con cháu nhà Ngô thì lẽ đi nhiên từ xưa tới nay không ai chấm đoàn cả. Nhưng là bọn Hầu Loan mưu đồ en trả nghĩa Lư-Kỷ Hoàng-Tung, công khai tự hợp, cả thể gây nhiều sự rắc rối về sau.

Chúng ta phải để phòng mưu mô ấy. Chớ để cho những bọn nương bà lợi dụng tự do tín ngưỡng, để âm mưu một lần nữa, xây bài hại nước hại dân Hầu Loan thờ Lư Kỷ, tuy vì ân nghĩa nhưng phép nước không dung.

Những kẻ không phải con cái chính thức của gia đình họ Ngô, thì lấy danh nghĩa gì mà cầu hôn cho kẻ thù của dân tộc.

Chúng ta rất tử bi hỉ xả không muốn quát những con ngựa đã chết rồi, nhưng chúng ta phải đặt câu hỏi : « Bọn vô tổ quốc có muốn âm mưu gì không ?

TỪ BÍCH

Tiếp theo 1 trang 1

thống tin là phải loan những tin hoàn toàn xác thực và phân tách sự nhầm lẫn của cộng sản trong việc đưng thủ đoạn xảo trá và phá hoại trên trang sự thật. Ông Tổng trưởng tiếp :

Trong chế độ mới, với một quan niệm mới, chúng ông thông tin sẽ chỉ trong đến việc phổ biến tin tức sát thực trong hàng ngũ, với một nội dung đầy đủ trong một hình thức đại chúng. Nông thôn sẽ là trọng tâm nỗ lực của ngành thông tin để cho mọi người dân có thể biết được những biến chuyển đang ảnh hưởng đến số phận của mình.

Đại phái thanh sẽ không được đưng để suy tôn một cá nhân nào, nhưng sẽ là tiếng nói trung thực của toàn dân.

Các ấn phẩm, phim ảnh có tác dụng làm đồi phong hại tục, sản phẩm đến nên luan lý cổ truyền, xô đẩy thanh thiếu niên vào con đường trụy lạc, sẽ bị cấm triệt để.

Về hiện tình báo chí

Tiếp đó, ông Tổng Trưởng nhận xét về hiện tình báo chí như sau :

Sau ngày 1-11-63, báo chí càng ngày ấn hành càng nhiều. Trước ngày cách mạng chỉ có hơn mươi nhật báo, hiện thời có 40 tờ đã phát hành, trong đó có 7 tờ tự ý đình bản ; 29 tờ đã có giấy phép, 34 tờ đang trong thời kỳ cứu xét.

Ngoài ra, tại Bộ Thông tin còn hơn 100 là đơn xin ra báo. Trong lúc đó, nước Pháp với một dân số nhiều hơn nhà ở Paris chỉ có độ 10 tờ nhật báo.

Chúng ta đang đứng trước một cuộc chạy đua trành giành độc giả chưa bao giờ có trong lịch sử báo giới nước nhà. Nhiều tiêu xảo, nhiều mánh khóe, đã được đem áp dụng. Kích thích thị hiếu thấp hèn của độc giả là một kỹ thuật có truyền của báo chí. Tuy nhiên nhiều tờ báo đã lạm dụng kỹ thuật nầy để khêu gợi vào những tin tức thật thiệt, hoặc nhầm bôi nhọ cá nhân, hoặc chia tế tin giáo, hoặc ngay hiểm hơn nữa, dần dắt độc giả đến những nhận định sai lầm về tình hình chính trị trong nước, có lợi cho kẻ thù dân tộc và làm suy yếu tinh thần chống Cộng của toàn dân. Mặt khác, một số các trang báo bên trong chứa đựng những bài đã cao một nếp sống ban nhược, những chuyện tình sa đọa, những tiểu thuyết kiếm hiệp hoang đường, trong khi tình thế đòi hỏi một thế hệ cường tráng, lành mạnh. Ngày hôm hơn nữa, một số báo chí, vô tình hay hữu ý, đã gián tiếp làm tay sai cho kẻ thù của dân tộc, và kỷ giả đã quên bổn nhiệm vụ của người cầm bút là tính bày sự thật, và hướng dẫn dư luận để xây đồng tâm nhất trí trong tình huyết đệ.

Với một tình trạng hỗn độn như vậy, báo giới là một cánh cửa mở cho Cộng sản, thực dân, phản đồng ; và những nhận tử vô trách nhiệm lợi lối vào để thực hiện những âm mưu thâm độc.

Kêu gọi báo chí thống cảm với Hội đồng quân nhân

Sau khi nhấn mạnh ở những sự hy sinh của anh em chiến sĩ, Thiếu Tướng Đỗ Mậu nói tiếp :

Quý vị nhận thấy những sự những lạm và đặc quyền đã khiến tiêm lực Quốc Gia suy yếu, tài chánh thâm thủng, sự hết công đấy đấy giữa các tầng lớp dân chúng. Đã là đi sát mà Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng và Chính Phủ Lâm Thời phải triệt nhổ. Vì vậy nhiệm vụ của chính quyền có vùng khó khăn, phức tạp.

Đồng lê có một thái độ hiểu biết thì một số báo lại loan tin thất thiệt, có thể làm suy hại đến nền kinh tế Quốc Gia.

Chắc Quý vị cũng thừa rõ là gần đây ở một vài nước, những cuộc đảo chánh đã quân nhân chủ xướng có khuynh hướng hạn chế tự do dân chủ, Trái lại, cuộc Cách Mạng 1-11-63 nhằm khôi phục những quyền căn bản của con người đã bị chế độ cũ và Cộng sản trước đoạt. Tôi thiết tưởng báo chí cũng nên thông cảm với tinh thần hào hiệp của Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng và tự nhận lấy bổn phận góp sức với quân đội và nhân dân trong công cuộc hoàn thành cách mạng hơn là khư khư giữ ý thái độ vị kỷ, chỉ có lợi cho Cộng Sản mà thôi.

Báo chí có quyền chỉ trích Chánh Phủ, nhưng...

Về chủ trương đối của chánh phủ đối với báo chí, Thiếu tướng Đỗ Mậu có nhấn mạnh ở 6 điểm, mà ngày các tờ đọc ở bên, và tuyên bố :

Bộ thông tin, cũng như Hội Đồng Quân nhân Cách Mạng và Chánh phủ, triệt để tôn trọng tự do, nhưt là tự do ngôn luận, miễn được xử dụng quyền ấy để đi ngược lại quyền lợi tối cao của dân tộc.

Thiếu tướng nói tiếp :

Đó là những điều trên tôi không chủ trương hạn chế quyền tự do ngôn luận. Trái lại, tôi chủ trương báo chí phải có quyền phê bình và chỉ trích. Bộ Tin tức thấp hèn của chế, những kẻ hoạch không thực tế, những hành động sai dân mọt nước, trong việc lợi cá nhân, phương hại đến quyền lợi nhân dân và đến đặc lập nước nhà, Tôi nuôn nói chỉ trích việc làm cho không hoàn mốc cá nhân. Vì vậy tôi mong muốn báo chí hãy vạch mặt chỉ tên những kẻ cố tình phá hoại Quốc gia, cố tình vi lợi riêng quên nhiều đến đa người đó ở cấp bậc nào, ở địa vị nào trong xã hội, miễn là sự phê bình chỉ trích ấy không phương hại đến an ninh quốc gia.

Sở dĩ có chủ trương ấy là vì tình hình chiến sự và chính trị hiện nay không cho phép chúng ta đi vào con đường điều lưu mọi hiểm.

Xét lại các báo dưới chế độ cũ

Về điểm nay ông Tổng Trưởng tuyên bố :

— Đã xác nhận điều khiển ngành an ninh tình báo, tôi biết rõ hơn là báo đảng, dân nhân, bình vận và trí vận.

Để thực hiện những mục tiêu trên đối với những tờ báo đã phát hành trước cuộc cách mạng 1-11-63, chúng tôi sẽ cho xét lại từng trường hợp một, căn cứ vào kết quả cuộc điều tra đang tiến hành. Chúng tôi sẽ đem tình thích. Cách mạng, rõng xái khoan dung đối với họ, nếu họ thực tâm muốn phục vụ nước nhà.

Con đối với những tờ báo nằm vùng của Cộng Sản, của tay sai ngoại bang, của các phần tử phá hoại sự đoàn kết và nền kinh tế Quốc gia, chúng tôi sẽ áp dụng hình phạm an ninh Quốc phòng thì nếu cần tôi nhất định không ngại ngại by sinh mạng của vị tôi quan miễn tăng chân chỉ nhơn nhơn là đúng tôi với Cách Mạng, với nhân dân.

Sẽ có quy chế báo chí phát hành cũng được lưu tâm

Một quy chế báo chí đang được soạn thảo với sự cộng tác của một số kỷ giả lão thành, các nhà chuyên môn, các nhân sĩ trí thức quan tâm đến ngành báo giới. Quy chế nầy sẽ được hoàn thành và ban hành một ngày gần đây.

Vấn đề phát hành cũng sẽ được Bộ Thông Tin đặt thành vấn đề nghiên cứu để xây dựng một giá trị thực tế liên quan đến sự sống còn và sự phồn biến báo chí. Chúng tôi sẽ nghiên cứu chính đốn ngành phát hành trong một thời gian ngắn.

Ước nguyện diệt Cộng cứu nước xây dựng dân chủ

Tôi không có gì nói thêm với Quý vị hơn là lòng chân thành của tôi. Tôi mong được tiếp nhận những ý kiến xây dựng của Quý vị, và cùng nhau cộng tác chặt chẽ để thành công trong sứ mạng hướng dẫn dư luận, xây dựng dân chủ, theo đúng đường lối mà Trung Tướng Chủ Tịch Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng đã vạch ra : xây dựng chế độ ngày mai những cơ cấu dân chủ được thiết lập trên những nền tảng vững chắc, để có thể giúp lại quyền hành cho một Chánh phủ dân sự do nhân dân đề cử.

Chúng tôi chỉ có một ước nguyện là diệt Cộng cứu nước, xây dựng dân chủ. Vì lẽ, tôi xin thay thế cho cái vị trí hiện trong, nhất thiết không được dung mang những cảm tình Cộng Sản hay thân Cộng sản. Chúng tôi